

*Посланията
на Майка Тереза
от Калкута*

*Обичай хората, каквото и да става!
Ако правиш добро, ще те обвинят в лицемерие
и задни мисли -
прави добро, каквото и да става!
Ако успееш, ще се сдобиеш с фалшиви приятели
и истински врагове - стрети се да успееш!
Доброто, което направиш, ще бъде забравено утре -
прави добро, каквото и да става!
Честността и откровеността ще те правят уязвим -
бъди честен и откровен, каквото и да става!
Онова, което си градиш с години,
може да се разруши за една нощ -
продължавай да градиш, каквото и да става!
Хората истински се нуждаят от помощ,
но ще се нахвърлят върху ти, ако им помогнеш -
помагай им, каквото и да става!
Дай на света най-доброто от себе си
и той ще те отрине -
дай му го, каквото и да става!*

Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова, д.ф.н.
д-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
тел.: 032/235 080

Художествено оформление
на корицата:
Борис Стоилов

Печат:
Издателска къща „Хермес“ ЕООД
ISSN 0861-427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО

© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО	
Рождението – <i>Учителя</i>	3
ШКОЛАТА	
Музиката – космическият език – <i>Георги Стойчев</i>	5
СИМВОЛИТЕ В БИБЛИЯТА	
Двете жени – <i>из беседи на Учителя</i>	8
Българската мисия (значението на българската духовност за бъдещето на европейската култура) – <i>Хари Салман</i>	10
СВЕТЪТ ОКОЛО НАС	
Ангелите – <i>из беседи на Учителя</i>	15
За ангелите – <i>Емануел Сведенборг</i>	19
ФОРУМ	
Връзки между растителното и човешкото царство (новото земеделие) – <i>Митко Ненков</i>	21
За изкуството(на Живота) – <i>Живко Стоилов</i>	25
ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА	
Разговори с природните същества	28
Човекът и природата – <i>Михаил Пришвин</i>	33
Паневритмията и етерното тяло – <i>д-р Светла Балтова</i>	34
Една красива среща – <i>Андрей Грива</i>	39
Картите Таро – <i>Валентин Томберг</i>	41
ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ	
Учителя за Библията	47
Разумните вещества, II т., лекции на Учителя пред МОК	47
Свобода на Духа, <i>Учителя Петър Дънов</i>	47
Физиогномия (<i>из Словото на Учителя Петър Дънов</i>)	47
Астрологическите домове, <i>Дейн Ръдиар</i>	47
Астрология, карма & трансформация, <i>Стивън Аройо</i>	48
Пълно ръководство по Астрология, <i>Снежина Гонгалова</i>	48
Стихове от <i>Ивелина Елмазова</i> и <i>Надка Данкова</i>	49
Birth – summary of a lecture of <i>Weinsa Duno</i>	50
Contents	52

Празникът като преобразяване

Скъпи приятели,

Нека в тези трудни дни да помечтаем за празниците, които идват – или към които ние отиваме.

На празник сме винаги заедно, за да ни е радостно и весело. Събираме се и вътре в себе си – събираме мислите и емоциите, пръснати из лабиринтите на делника, за да се поспрем, да си спомним нещо, да си обещаем нещо, да си пожелаем нещо хубаво. Празниците ни пречистват – изтръгват ни от лапите на "сивия дракон на ежедневието" и ни предлагат, така освободени, да надзърнем в онази, Другата Реалност – отколешна, древна, но винаги светла и свежа. Ако успеем да останем в нея, макар и за малко, ароматът на детство, безгрижие, уют и доверие ни пробужда сякаш, обновява ни, съживява ни. Защото това е Доброто, което носим в душите си, а то подхранва живота. Празникът, тачен и преживяван хиляди години от нашите предци, а и сега – от хиляди хора едновременно, свързва всички ни дълбоко, чрез радостта, надеждата и прощката... И така, прескочили чертите на времето и пространството, докоснати от неговия дъвен, ведър дух, ние се преобразяваме. Макар и за малко...

Всъщност всеки голям празник – природен или духовен – е свързан с преобразяване. Празниците на Зимата и на Пролетта, на Рождество и на Възкресение Христово отбелязват някаква дълбинна трансформация. Това е същината и тайната на Живота.

"Скоро, много скоро слънчевите лъчи ще извършат най-великото събитие в нашата природа и нейната най-голяма тайна: всяка шестозълна снежинка зимно зло ще се превърне в капка добра, жива вода." (М. Пришвин) Всяка такава трансформация, която постигнем вътре в себе си, може да превърне всеки делник в празник.

Честити празници!

Житно зърно

РОЖДЕНИЕТО

„Защото днес се роди вам в града
Давидов Спасител, който е Христос Господ.“
(Евангелие от Лука, 2:11)

Учителя

Роди се – това е най-ободрителната дума в живота на Земята. Раждането съдържа възвишеното, мощното и силното, което потиква цялото човечество към съвършенство.

Често запитват: „Как може да се влезе в Царството Божие?“ „Как можем да се освободим от ограниченията на природните закони и можем ли да ги владеем?“ Аз отговарям: Като се родите. Говоря за *раждане*, а не за *прераждане*: човек се е прераждал милиони пъти; започнал е своя живот от микроб, увеличавал се е, трансформирал се е, за да се роди най-сетне като човек в пълния смисъл на думата. Прераждането е процес, а раждането – един завършен цикъл от този процес. Като се казва в Евангелието „Днес се роди“, разбира се, че онзи, който се е заченал преди милиони години, най-сетне се е родил. Кои се е *родил*? Христос Господ – Той се е *родил*. Думата *раждане* съдържа велика идея, която Бог е вложил в Духа. И когато всеки от вас почувства, че се е родил – защото мнозина от вас не сте се още родили, а се прераждате, и в прераждането трябва да се научите да се родите един ден – и ангелите кажат за вас: „Роди се в града Давидов“, тогава ще се избавите и ще разберете смисъла на живота.

Съвременните хора казват: „Той се е родил в Йерусалим“ – и отиват там на поклонение, но при все това в тях няма стремеж да живеят като Христа, те не разбират дълбокия смисъл на Неговото раждане – това, което той носеше за цялото човечество: Божията Любов. Във всяко сърце и във всяка душа трябва да се *роди* Христос.

Всяко раждане се придружава със страдание; за да се роди следователно Христос в човешката душа, непременно трябва да се премине това страдание. Всеки човек, всеки

народ или човечеството, в което трябва да се роди Христос, трябва да претърпи страданията, за да може това Дете да се роди и отрасне. Когато ангелите възвестяват: „Днес се роди Спасител“, те определят каква радост носи Той за човечеството: мир – най-високото изявление на Бога. Господ се изявява като *мир*. А мирът е закон на хармонията, на единството, на разсъдка, на възвишения характер, на любовта, мъдростта, истината, добротата, правдата – това е *мирът*. Може да се роди само онзи, който носи мир – вие не можете да се родите, докато не разберете тези дълбоки истини, докато не придобиете мира в *себе си*.

Чели сте в „Битие“, че Бог направи човека от пръст, вдъхна в него и той стана жива душа. Тогава е царял процесът на *вдъхването*, а сега – процесът на *раждането*. Един християнин, който иска да стане мистик, да проучи Божествената природа, да се удостои с името *човек*, трябва да разбира добре думата *раждане*.

В раждането се крие една велика сила на движението; то е най-силният импулс, който може да се даде на човека.

Раждането не се разбира по отношение на тялото, а по отношение на човешката душа, тоест то е зачеването на онзи Божествен зародиш, за който ви говорих, и раждането му. И когато кажем: „Роди се човек“, подразбираме освен процеса на завързването и растенето, и процеса на знанието и мъдростта; човек докато няма знание, не може да се каже че се е *родил*. А процесът на *прераждането* е процес на учене, на преработване на опитностите, натрупвани милиони години. Когато завърши своите прераждания, човек се ражда.

Законът за раждането, който е закон за вечното развитие, изисква, предполага противоположности. Какво нещо е доброто и какво злото – то е един много дълбок въпрос, и ако мислите, че в 5, 10 или 100 години ще го изучите, вие се лъжете; трябва най-малко 1000 години да ви учи Христос, тогава ще имате какво-годе понятие върху едното и другото. С това ни най-малко не искам да ви обезсърча, но искам да ви кажа какви са законите, които направляват нашия живот, за да се освободите от някои свои илюзии.

Числото 1000 има три нули, които показват трите условия, трите етапа, през които ще минете, защото в 1000 години трябва да сформирате три тела: в крайната нула ще сформирате вашето физическо тяло, като минете във втората нула, ще сформирате вашето сърце, а като влезете в третата, ще сформирате вашия ум. И като дойдете при единицата, вие ще се родите, ще възлезете нагоре и ще кажете на Господа: „Ето ни пред Тебе, Отче – сега можем и ние да работим за Тебе!“ Това е то *раждането*. И с раждането на Христа се отбелязва една велика епоха в света – явяването на Сина Божий. Затова всички ние трябва да тържествуваме.

Временните страдания, които имате, са най-голямото благословение за вас. Няма по-хубаво нещо от страданието. И Той предпочете да напусне своето величие, своята слава и да слезе тук, на Земята, да страда. За това има причини, и то е най-великата любов, която Господ изяви. Когато почнем да схващаме, да *разбираме вътрешно* страданието, ще дойдем до истинския процес, който християнинът нарича *спасение*. Не можем да бъдем спасени, ако не осъзнаем, че страданията са благословение. Ако повече страдаш, това показва, че си по-близо до Бога. Когато страданието дойде до крайния си предел, ражда се радостта.

Аз ви говоря това, понеже вие се подвизавате в една епоха на велики страдания – да гледате на нещата като мистици, а не като обикновени безучастни зрители. Избиват се хора, настава глад, мор, бащи и майки изгубват децата си, сестри обезчестени, семейства опозорени – от всички тези страдания

вие трябва да извлечете полза, на страдащите да изпратите радост и да кажете: „Дайте ни от вашите скърби!“ Вие сегите и казвате: „Добре че не сме на бойното поле и че не гладуваме!“ Каква опитност ще извлечете от това? Напротив, влезте в положението на душите, които страдат, и им помогнете! Тогава ще бъдете благословени. „Ама как можем да помогнем?“ То е най-лесното нещо. Ако не можете непосредствено, духовно можете да помагате на хората. Всеки човек е дължен да вземе поне половината от скърбите на другаря си и да му даде своята радост. Казвате му: „Господ да те благослови!“ – и Господ чрез вас благославя хората. „Нека намери другото, не чрез мене.“ Ако Божественият ток не мине през вас, как мислите да се повдигнете?

Това, че Исус Христос се е родил в Йерусалим преди 2000 години ни най-малко няма да ви ползва. Може да пеете тази песен още 4000 години, тя няма да ви помогне. Ще се издигнете само когато съградите в душата си вашия храм, и ангелите влязат в душата ви и кажат: „Днес се роди в дома Давидов Спасител!“ И като се роди Христос във вас, трябва да се застъпвате за вашия Господ и да кажете: „Ще живея с Господа. Живее ли Той, и аз ще живея, умре ли Той – и аз ще умра.“ И както след тия страдания Христос възкръсна, и вие ще възкръснете – ще научите закона на безсмъртието. „Кога ще възкръснем?“ И *днес* можете да възкръснете, но надгробните ви камъни са много тежки. Трябва да слезе някой ангел да ги отмахне. Ако за Христа трябваше да слезе ангел да отвали камъка от гроба Му, колко повече трябва да слезе за вас!

Христос, като се роди, в 33 години претърпя едно велико променение, което в своя край се нарича *възкресение*. Под *възкресение* разбирам борбата и победата на едно Дете над смъртта. Затова се ражда човек – за да се бори и победи смъртта. Това означава *рождението*.

Беседа, държана на 7 януари 1915 г.

Резюме

МУЗИКАТА – КОСМИЧЕСКИ ЕЗИК

Георги СТОЙЧЕВ

Откъде идва музиката? Какво представлява тя? Защо има толкова мощно въздействие върху всички природни царства и човека? Най-общо бихме могли да отговорим: защото тя е универсален космически език. Музиката въздейства върху материята чрез своите вибрации и материята, по закона на резонанса, откликва на това въздействие. В това е силата на музиката. Тя не изисква някакво предварително знание, специална подготовка. Тя докосва душата и ни издига в нейните прекрасни селения. Има ли механизъм това въздействие? Отговор може да ни даде музикалната теория и паралелът между нейните закони и принципи и окултното знание.

Учителя казва, че музиката се намира на границата между физическия и духовния свят. Затова тя може да се изследва като нотен запис – теоретически, и като музикална практика – живата, звучаща музика. Заг фините символи на нотното писмо обаче стоят мисълта, въображението, вдъхновението на композитора. Ще се опитаме да направим паралел между света на музикалната хармония и духовния свят според знанията, които Учителя ни дава за него.

Според теорията музиката се състои от три основни компонента: ритъм, мелодия и хармония. Така числото 3 се проектира в музикалната структура на всяко класическо музикално произведение. Извън хармонията, мелодията и ритъма музика не съществува, както животът не може да съществува извън Божествената триада Бог, Дух, Син или Любов, Мъдрост, Истина. Учителя казва: „*В мелодията всеки живее за себе си, а при хармонията се събужда вече мисълта за общото. Най-добрият метод за работа в света е хармонията.*“ Тази негова мисъл означава, че хармонията е свързана с Божествения свят – Любовта, ритъмът – с духовния свят – Мъдростта, и мелодията – с физическия свят – Истината.

Проекции на числото 3 можем да потърсим във всеки един от посочените три компонента. В хармонията те се наричат функции. Едва ли има по-подходяща дума, която да изразява по-точно духовния им смисъл, защото те изпълняват определена служба в хармоничната тъкан на всяко музикално произведение, както и при духовното му съпреживяване от слушателите. В музикалната хармония функциите имат специални име-

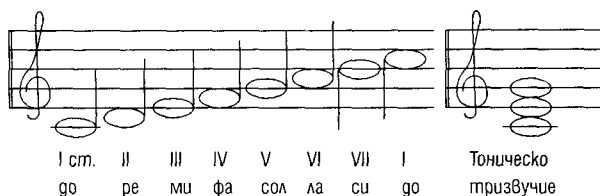
на: тоника – Т, субдоминанта – S и доминанта – D. Разгледани от гледна точка на херметическия принцип на съответствието, и според своята тонална характеристика тониката, субдоминантата и доминантата представляват проекции на силите и енергиите съответно на Божествения, духовния и физическия светове. Тези имена не са случайни. На физическото поле D – доминантата доминира, тя е господстващата сила. Субдоминантата изразява духовния свят. Нейният знак S е и знакът на безкрайността. Между Божествения свят и физическия свят има множество йерархии от същества, чиято степен на съвършенство е безкрайна и които изпълват духовното пространство. Тониката – Т е знак, който показва точно определено качество – устойчивост, „сила, която може да победи всички мъчнотии.“ С тази сила разполага само Божественият свят.

Какво означава терминът *хармония* – един от трите компонента на музиката? Наука за строежа, значението и взаимодействието на акордите. Всяка от трите функции в класическата хармония представлява акорд, съчетание от три тона, наредени по терци. Така принципът на съответствието чрез числото 3 изчерпва докрай своите възможности в областта на хармонията.

Тези функции-тризвучия според друг херметически принцип – на полярността, се разделят на консонантни и дисонантни. Консонантни са тризвучията, чиито тонове са хармонично съчетани. Дисонантни са тризвучията, чиято тонове са неустойчиви и се стремят към преминаване в състояние на устойчивост. Дисонантните тризвучия са не само нестабилни, но носят конфликт и напрежение. Тоническото и субдоминантовото тризвучия са консонантни, доминантовото тризвучие е неустойчиво, изпълнено с напрежение.

Учителя казва: „*В природата съществува една основна, естествена гама, която започва от тона до. До е основен тон на Любовта. Той е подтика на Любовта в материалния свят.*“ Любовта, Божественият свят има свой представител на земята, и това е тонът *до*. Тризвучието, построено върху тона *до* в тази гама, наричаме тоническо. То е консонантно и е свързано с Божествения свят. Построено е върху пър-

Вата степен на тоналността (гамата) *до мажор*, в случая: *до-ми-сол*.

Такива тризвучия могат да се построят върху всички степени на тоналността. Построените върху I, IV и V степени (do, фа, сол) се наричат главни (тези, за които говорихме – T, S D), а останалите – върху II, III, VI и VII степени (съответно ре, ми, ла, си) – второстепенни. (Когато говорим за степени според музикалната теория, изхождаме от принципа, който е валиден за всички тоналности, а когато говорим за тонови имена, имаме предвид частния случай, тоналност *до мажор* или *до минор*.)

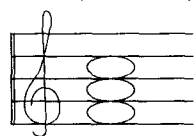
В тоналност *до мажор* тоническото тризвучие е съчетание от тоновете *до-ми-сол*, които са I, III и V степен на тоналността. Вертикалното им разположение показва, че се изпълняват едновременно, като акорд. Тоническото тризвучие е построено само от устойчиви степени, както е устойчив Божественият свят. Класическото музикално произведение винаги започва и завършва с тоника. В музиката тя изпълнява божествената функция. Учителят казва:

„До е основен тон на Любовта. Ми е основен тон на Истината. Сол е основен тон на Мъдростта.“

В тоническото тризвучие-функция звучат Любовта, Мъдростта и Истината в свършено единство. Нашият живот започва като божествена искра, преминава стотици, хиляди прераждания, добива духовна опитност, за да се върне към началото, в океана на свършения живот.

Духовният свят, светът на ангелите (ангел значи служител) се представя в хармоничната структура от субдоминантовата функция – S, от субдоминантовото тризвучие. В *до-мажор* тоновете, от които то се състои, са *фа-ла-до*, съответно IV, VI и I степени на мажорната тоналност.

Четвъртата степен в мажорната тоналност е неустойчива. В *до-мажор* това е *фа*. Учителят казва:

IV VI I ст.
фа ла до

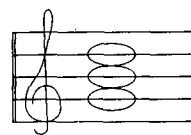
Субдоминантово тризвучие

„Истината се придобива чрез нотата *фа*. Тонът *фа* е воден тон.“

Свързан е със сърцето, с чувствата и управлява духовния свят на човека. Като неустойчив тон, *фа* се стреми към *ми*, който също е тон на Истината. Първата степен на тоналността, в случая тонът *до*, е общ за тоническото и субдоминантовото тризвучие. Това придава, от друга страна, известна стабилност и равновесие на субдоминантата – S. Затова тя звучи неутрално, но консонантно. Заема средно място в музикалното събитие, както светът на ангелските йерархии е свързващо звено между Божествения и физическия свят.

Физическият свят, светът на формите, се представя в хармоничната структура от доминантовата функция – D, от доминантовото тризвучие. В *до-мажор* неговите три тона са *сол-си-ре*, съответно V, VII и II степени на мажорната тоналност.

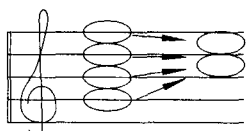
Петата степен на тоналността, в случая тонът *сол*, е общ за тоническото и доминантовото

V VII II ст.
сол си ре

тризвучие. Тонът *сол* е свързан с принципа на Мъдростта. Човечеството при грехопадението избира за своето еволюционно развитие пътя на Мъдростта, подсказан на Ева от черния адепт. Принципът на Мъдростта лежи в основата на доминантата, а тя е основен двигател на действието на всяка музикална форма. Доминантата буквално израства от тониката така, както Адам и Ева продължават своята еволюция при новите земни условия. Доминантата е изключително неустойчива функция. Тя съдържа в себе си двата чувствителни тона VII и II степени, които се намират от двете страни на основния тон на тоническото тризвучие, в случая *до*. Основният тон на доминантата също се стреми към тона *до*. За да се усили неустойчивостта и дисонансът, към доминантовото тризвучие се прибавя още един тон, който отстои на терца над третия тон на доминантата. В *до-мажор* това е четвъртата степен – тонът *фа*. На петолинието със стрелки е обозначено тежението на тоновете от доминантовото четиризвучие и неговото разрешение в тоническата терца *до-ми*.

Четвъртата степен – тонът *фа* е основният тон на субдоминантата. Той е неустойчив и отстои от основния тон на доминантата на интервал септима, който е дисонантен. Така доминантовият септакорд става носител на най-силния конфликт. В доминантовото четиризвучие присъства по един тон от всяка функция: и *сол* от тониката, и *фа* от субдоминантата, така както на физическото поле присъстват

V VII II IV I III
сол си ре фа до ми

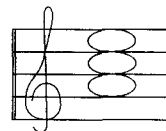
Доминантов септакорд

духовният и Божественият свят. Доминантовото четиризвучие е същинският дисонанс, който крепи космическото равновесие. Учителя казва: „Понякога в музиката се оставят известни дисонанси, за да не стане разрушение. Те пазят равновесието. Следователно дисонансът е потребен, и след него веднага идва една хармония. Животът може да се продължи благодарение на дисонансите. Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека, а дисонансът е почивка.“

Дисонансът, който е допуснат в музиката, за който Учителя говори, е доминантовото четиризвучие, чрез което функционират силите на физическото поле. Чрез дисонанса, или страданието, нашият физически живот, нашето физическо тяло се предпазва от разрушение.

В хармоничната конструкция на музикалното събитие има строга логика, която не може да се нарушава. Тя се гради върху точно определено от класическата хармония подреждане на функциите. Класическото музикално произведение винаги започва и завършва с тоническа функция. Останалите две функции се подреждат така: субдоминанта – доминанта. Общата формула е: T – S – D – T. Енергията идва от Божествения свят, преминава през ангелския, достига физическото поле и се връща обратно в Божествения свят. Учителя ни учи, че съвършеният живот се придобива на Земята. Тук, при тежките доминантови условия човешкото съзнание намира пътя към Бога – D – T. Не можем да разчитаме някое ангелско същество да отнеме част от нашия собствен товар, от кармата ни, или да ни пропусне незабелязано по еволюционната спирала. Ако това беше възможно, не би имало нужда от кръстната „смърт“ на Христа. Той спаси човечеството от грандиозен катаклизъм и ни показа пътя, по който всеки син Божий трябва да мине на тази Земя. Това е пътят на доминантата, на сблъсъка и дисонанса, и на разрешението му в тоника – Божественото съвършенство. Този път символично е представен от логиката на основната хармоническа конструкция T – S – D – T, която е наречена в музикалната теория съвършена каденца, или съвършен, успешен край. Ако функциите бъдат подредени T – S – T, каденцата е несъвършена, плагална, защото без доминантата животът върху физическото поле не може да има съвършен край.

Освен съвършена и несъвършена каденца, възможна е и тъй наречената лъжлива каденца. При лъжливото заключение редът на функциите е T – S – D – VI (тризвучие на VI степен). Тук шестата степен замества тоническото тризвучие. В тоналност до-мажор тризвучието на VI степен започва от тона ла:

VI I III
ла до ми

При лъжливата каденца вместо разрешение на противоречието в Божествения свят ние оставаме на физическото поле, защото тризвучието на VI степен е минорно. Учителя казва: „В природната музика няма минорни гамии. Тях ги е създал човекът като резултат на своите болезнени и тъжни състояния.“

Повечето песни на Учителя са минорни, което ги свързва със Земята. Те са сътворени за нас, земните хора, дълбоко свързани с тъмната земна материя. Лъжливото заключение е образ-символ на закона за инкарнацията на душата. Завършвайки своя живот по несъвършен начин, ние оставаме в плен на материята. Сигурно някъде напред, във Вечността ще изживеем своята съвършена каденца, момента на сливането ни с Бога...

Нека си представим концертната зала. Всички са съсредоточени. Музиката звучи от оркестъра и солиста. Музикалното развитие води слушателя от едно преживяване към друго. Спокойствието на тониката го издига до висините на Божествения свят. Когато звучи субдоминантата (ангелският свят), всеки преживява стремеж да служи, да бъде полезен на ближните си, на човечеството, на Бога. След това чрез доминантата се впускаме в тежка борба със себе си, с несъвършената си природа, за да намерим разрешение на всички противоречия в слънчевото съвършенство на тоническата функция. Несъзнателно, без усилие, всеки слушател на класическа музика преминава чрез чувствата си през Божествения, ангелския и човешкия свят, храни духовната си опитност от техните сили. Мощни и невидими са крилата на музиката. Тя ни води през различните светове, като ни показва не тяхната форма, а съдържанието им и смисъла, който те имат за човешкото развитие. Душата като струна резонира и очаква малкото чудо, поредното откровение на Духа.

СИМВОЛИТЕ В БИБЛИЯТА

„И ето жена, която страдаше от кръвотечение дванадесет години, пристъпни изотзад и се допря до полата на дрехата Му, защото си казваше: „Ако се допря само до дрехата Му, ще оздравея.“ А Исус, като се обърна и я видя, рече: „Дерзай, дъще, твоята вяра те изцели.“ И от онзи час оздравя жената.“

Евангелие от Матей, 9:20-22

„И ето, беше там една жена, която имаше дух болестен осемнадесет години, и сгърбена беше, и не можеше никак да се изправи. Като я видя Исус, извика и рече ѝ: „Жено, освободена си от болестта си!“ И положи на нея ръце, и тоз час се изправи жената, и славеше Бога.“

Евангелие от Лука, 13:11-13

Учителя

Като се говори за двете болни жени, интересно е, че техните болести са от различни категории. Кръвотечението е болест на сърцето. От която и част на тялото да тече кръв, това се дължи на дисхармонията в човешките чувства и желания. Сгърбването пък е болест на ума, то се дължи на дисхармонията в човешките мисли.

Като лекувал двете болни жени, Христос действал едновременно в два различни свята – в света на ума и в света на сърцето. Ако някои от сегашните лекари не успяват в своите методи, това се дължи на факта, че като лекуват своите болни, те действат в един и същи свят. Тази е причината, поради която болестите не само че не се намаляват, но от ден на ден се увеличават.

Думата *жена* според първичния език означава *живот*. Жената, която боледувала 12 години, означава живот, който не върви в съгласие с Божествените закони. Всеки човек, който не е в съгласие с тези закони, страда от кръвотечение.

Едната от жените боледувала 12 години, а другата 18. Числата 12 и 18 определят категориите, към които се отнасят болестите на двете жени. Числото 12 показва, че първата жена е боледувала, защото е нарушила един от Божествените закони. Тя живеела на Земята, без да отправя погледа си към Бога. Числото 12 е съставено от числата 1 и 2; единица-

та показва, че тя е живеела без Бога, а двойката – че е живеела разпуснато. Като дошла болестта и я държала цели 12 години, тя започнала да събира числата 1+2 и получила тройката – число на равновесие. Плюсът, който представлява знак за събиране, е Исус, а тройката е Синът, тоест Христос. Числото 12 предсказва на болната жена, че като събере 1+2 ще получи 3 – Синът, човекът, който ще я излекува. Христос носи числото 3 в себе си. Когато страдате от някоя болест, съберете дните, седмиците, месеците или годините на болестта и от получения сбор ще познаете кой ще ви излекува – лекар или Христос.

Втората жена боледувала 18 години. Числото 8 показва разпуснатост на ума. Умствените болести се лекуват по-мъчно и по-дълго време.

Двете болни жени представят болестите и недъзите на съвременното човечество: първата – недъзите и болестите на сърцето, а втората – на ума.

Когато страдаш от кръвотечение, това показва, че кръвта не върви по своя определен път, а изтича навън. Кръвта има отношение към желанията. Каква полза има човек от желанията си, ако те постоянно изтичат навън? Когато кръвта изтича, човек постепенно отслабва, краката му не го държат, ръцете отмаляват, усеща виене на свят; чувствата му се изопачават – той става недоволен,

песимист, не може да търпи хората, започва да ги подозира, че не се отнасят добре с него. Видите ли човек с такива прояви, ще знаете, че той страда от кръвотечение. Едновременно с изтичането на кръвта изтича и магнетичната енергия, която внася жизнени сили в организма. Всяка дисхармония в желанията произвежда кръвотечение. Ние взимаме тази дума в широк смисъл, тя означава външно и вътрешно недоволство в човека. Едно трябва да знаете: причините за недоволството са в самия човек, не вън от него. За да се справи с недоволството, т. е. с кръвотечението си, човек трябва да намери Христа – висшия принцип, висшето начало, което възстановява вярата.

Болната жена рече: „Ако само се допра до грехата Му, ще оздравея.“ Някой ще запита: „Не е ли суеверие да се мисли така?“ А не е ли суеверие човек да мисли, че ако глътне една лъжица от лекарството, предписано от лекаря, ще оздравее? Не е въпрос в суеверието, но човек трябва да има вяра.

Като се обръща към болната жена с думите „Дерзай, гъще, твоята вяра те изцели“, Христос посочва на хората общия метод, чрез който могат да се лекуват. Вярата като разумен принцип всякога може да си послужи с онези свои елементи, чрез които да се противопоставя на всички болести, и специално на нервните.

Всички помощни средства за лекуване са скрити в човека – от него зависи да ги изнесе навън и да ги използва. За да може да го направи, нужно е учение, знание. Двете болни жени се приближиха при Христа, т. е. при великото учение, за да разберат разумните закони на природата, чрез които да си помогнат.

Къде ще намерите Христа, за да се докоснете до Неговата греха? Той е навсякъде. Той е във всичко, което Бог е създал. Тревата е Негова греха, камъните са Негова греха. Докосвайте се до цветята и гърветата и ще чуете тихия глас на своя Баща: „Дерзай, гъще, твоята вяра те изцели.“

БЪЛГАРСКАТА МИСИЯ

ЗНАЧЕНИЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ДУХОВНОСТ ЗА БЪДЕЩЕТО НА ЕВРОПЕЙСКАТА КУЛТУРА

Лекция на Хари САЛМАН, изнесена на 23.08. 2003 г. на х. „Седемте езера“

Темата на настоящата лекция не е лека – мисията на българите. За да разберем каква е тя, трябва да се обърнем към Учителя Петър Дънов. През 1944 година той казва*, че Разумните сили в Природата са подготвили българите от преди 5400 години за сегашната им мисия. Това означава 35 века преди Христа. През тези хилядолетия българите, които според Петър Дънов са съществували в предисторическите времена под различни имена, са работили за своята духовна мисия. В най-общ смисъл тази мисия се състои в подготвянето на следващата, славянска култура. А това е Шестата култура в поредицата от седем култури. Сега сме в Петата. Нашата съвременна култура започва от края на Средновековието (1413 г.). 2160 години по-късно (около 3573 г.) ще започне Шестата култура – културата на братството и любовта, намираща се под знака на Водолея. Първите белези на тази култура вече са видими.

Семената на тази бъдеща, славянска култура са били посетени преди 5400 години и задачата да я подготвят е била дадена на българите. Тази подготовка ще продължи още 1600 години – до 3573 година, така че цялостната подготовка трае 7000 години.

Тридесет и пет века преди Христа не е имало българци, но Петър Дънов е говорил за хората, населяващи по онова време днешна България. Може би дори не е имало и траки в България. По това време на Балканския полуостров е имало земеделска култура, дошла от Аназола. Прототраките вероятно са се появили около 3000 г. преди Христа. С ранните траки е започнала новата култура, която била дълбоко повлияна от културите на Крит, Средния Изток и Египет. Балканският полуостров е бил икономически свързан с тях, защото тук е имало мини за добив на злато и мед – метали, които били изнасяни в Египет, Сирия и Месопотамия.

Думите на Петър Дънов за началото на българската мисия ни насочват към Средна Азия, защото преди 5500 години там е била в своя разцвет Втората от седемте култури – културата на древен Иран. Северен Иран, Средна Азия и Афганистан са били средищата на Втората културна епоха, развила се в петото и четвъртото хилядолетие преди Христа. Така че Петър Дънов е имал пред вид онзи отдалечен период и че тогава са били положени семената на Шестата културна епоха. **Мисля, че около 3600 години пр. Хр. група посветени от древетата Иранска култура са били изпратени в днешните български зе-**

ми, за да подготвят бъдещата мисия на по-късните българи.

Връзката между двете култури виждам в правилото, че Втората култура намира отражение в Шестата, така както Първата култура ще бъде отразена в Седмата, а Третата, египетската, се отразява в днешната, Петата култура. При това отразяване наблюдаваме известно повторение, но също така и трансформация на техните съществени белези – преминаването им на по-висока степен.

Така Шестата, славянска култура ще бъде трансформация на древноиранската култура. Посредникът между Втората и Шестата култура са българите. Това е един исторически процес, заемащ повече от 5400 години, който трябва да изучим, ако искаме да разберем историята на България.

Съществува наистина тази историческа връзка между Централна Азия и Балканите. Не само защото знаем за миграцията на народите през степите от Централна Азия към Балканите, но и поради значителното сходство между религиозните вярвания на Централна Азия и Балканския полуостров. Например посрещането на изгряващото слънце е характерно и за древноиранската култура, и за траките, виждаме го сега и в Бялото братство. Така че има един културен път, който свързва Централна Азия и България.

Когато изучаваме този велик исторически процес, трябва първо да се спрем на траките. Името „траки“ всъщност е било име на едно племе, което е живяло недалече от днешен Истанбул. Имало е дузина други племена, наричани също така „траки“ от гърците. Петър Дънов предлага друго име за тези, така наречени тракийски племена, нарича ги „благари“. Това са били много надарени хора, със силно духовно и религиозно чувство. Тези племена – част от индоевропейците, дошли от север, са положили основата на по-късната българска култура.

Преди тези индоевропейски скотовъдци да дойдат на Балканите, тук са живеели земеделци, донесли със себе си традициите на Близкия изток. Между тези традиции са били танците, особено танците в кръг. Те принадлежат към историческото наследство на земеделските култури. Разбира се хората винаги са танцували, но в различните исторически периоди танците са променяли своя характер. Типични за земеделските общности са танците в кръг. Фактически тези общности са първите, в които хората са започнали да живеят заедно в селища. Живеещите преди тях ловци не са имали постоянни жилища, оби-

*Изворът на доброто, Варна, 1992 г.

тавали са пещерите и са се придвижвали от едно място на друго. Техните ловни танци са били съвсем различни.

Танците на земеделските общности са представлявали природния цикъл, кръговрата на сезоните. Същевременно танците са им давали усещане за общност. Кръгът на танца е символизирал единството на общността. Танците в кръг са били чудесен израз на усета за природата на ранните земеделци и на общностното им чувство. Всъщност те са в основата на всички народни танци, дошли до наше време.

В земеделските общества е започнал да се развива и вътрешният живот на човека. От около 3000 години преди Христа е започнала да се заражда индивидуалната човешка душа. Дотогава е било налице повече преживяването на груповата душа, цялата общност споделяла една обща душевност. Но преди 5000 год. започнала да се ражда индивидуалната човешка душа. Индивидът можел да изживява личните си мисли, чувства и импулсите на волята. Развитието на индивидуалната душа цели човек да стане господар на себе си. Тогава духът ще може да действа и да работи в душата, а чрез своя индивидуален дух човек е свързан с духа на нацията. Това е дълъг процес на развитие, за който са били необходими хиляди години. Европа е континентът, в който се концентрира процесът на развитието на индивидуалната душа, започнал в културите на Месопотамия и Египет. Хората започвали да чувствуват индивидуални емоции, надежди, страхове, мечти.

Този процес се извършвал и на Балканския полуостров и Орфей направил стъпка напред в задълбочаването му сред траките. Новото било, че хората започнали да развиват осъзнаване – не само да чувствуват, но да разбират чувствата и възлненията си. Тази нова стъпка била напълно осъществена в гръцката култура, във философията и драмата – първото осъзнаване на човека за самия себе си чрез своя индивидуален ум, чрез индивидуалните си мисли.

Каква е ролята на Орфей за развитието на душата? Орфей е създал нов вид музикален израз и според мен нов вид свещен танц, чрез които хората преживявали състояние на вътрешна хармония, позволяваща на мислите стъпка по стъпка да се раждат в човешкия ум. Хармонията на музиката установявала вътрешна хармония у човека, при която той можел да осъзнава мислите си. От антропософското учение на Рудолф Щайнер знаем, че когато човек слушал музиката на Орфей, тя създавала у него вътрешна логика. Емоциите му се успокоявали. Полето на неговите преживявания се прояснявало. След емоционалните бури в душата изгрявало слънцето на мислещия ум.

Това е била задачата на Орфей – да покаже на малки групи от хора възможността за изгряването на вътрешното слънце. Можем да наречем Орфей акушерът на философията. Така траките като нация са подготвили гръцката култура чрез своите музикални традиции, чрез своите песни, чрез своите мистерии – една много важна задача, осъществена от Орфей. Има спорове по това дали той е

бил историческа личност. Смятам, че е бил историческа личност, живял е около 1250 години преди Христа. Според гръцката традиция той бил роден близо до Олимп – по онова време там са живеели траки до момента, в който са били изтласкани от македонците и емигрирали в друга част на Северна Гърция. На север от Олимп Орфей установил своето светилище, но е работел и по цяла Тракия, създавайки групи и помагайки им да развият новото логическо мислене, да развият ясения разум, при който мисълта не е повлияна от емоциите. В музиката на траките виждам точно това. Смятам още, че Орфей е развил култови и свещени танци, които са носели подобно преживяване. Това не са дивите танци на вакханките, дотигащи до изстъпление, характерни за дионисиевия култ, а хармонични танци, свързани повече с Аполон, който е не само гръцки бог на Слънцето, но и много важен слънчев ангел. Той е работел по цяла Европа, за да подготви развитието на индивидуалното съзнание чрез музика. Музика, която помагала на хората да развият яснота на мисълта. Такъв е фундаменталният принос на траките за развитието на европейската култура. Тракийската култура е подготвила чрез музика нашия съвременен начин на разбиране на света.

Всичко, станало в миналото, е част от историческия процес. А всяко човешко съществуване в своето развитие повтаря цялостния исторически процес и неговите периоди, като започва от самото начало. По тази причина всеки човек преминава в развитието си през това, което наричам „тракийска трансформация на съзнанието“ – хармо-

Храмов комплекс „Перперикон“

низиране на емоционалната сфера и сетивните възприятия и развиване на ясно логично мислене.

Това тракийско наследство – връзката с музиката, танца и пеенето – е част от българския национален характер. Може би това е една от причините Петър Дънов да въведе Паневритмията и прекрасните си песни в своето духовно учение. Не мога да си представя един друг основател на духовна школа – Рудолф Щайнер, един много сериозен австрийски философ – аз не мога да си го представя да танцува, да се качва по планините или да композира прекрасни песни. Това е невъзможно, това е трябвало да дойде от България – един танцуващ, свирещ и певец духовен Учител.

Това беше първата част от моя анализ, посветена на ролята на Орфей. Сега искам да премина към богомилите.

Богомилството – една много дълбока форма на езотерично християнство – е най-типичният белег на българското национално съзнание през Средновековието. Развитие на богомилството показва особената връзка на българския национален дух с импулсите на християнството и новото самопознание на българската нация като християнска нация.

Българите дошли от изток в днешна България през седми век и през девети век приели християнството. Българският национален дух, архангелът на нацията, който я е предвождал, се свързал с траките – една много поголяма нация. Националният дух на траките се отгърпнал и възприел друга мисия. А националният дух на българите се разпрострял върху тракийската територия и обединил живеещите тук траки и славяни в нова нация, наречена българска. Така че, три различни нации формирали една, намираща се под влиянието на един християнски национален дух. Така се създаде българската нация, каквато я виждаме сега.

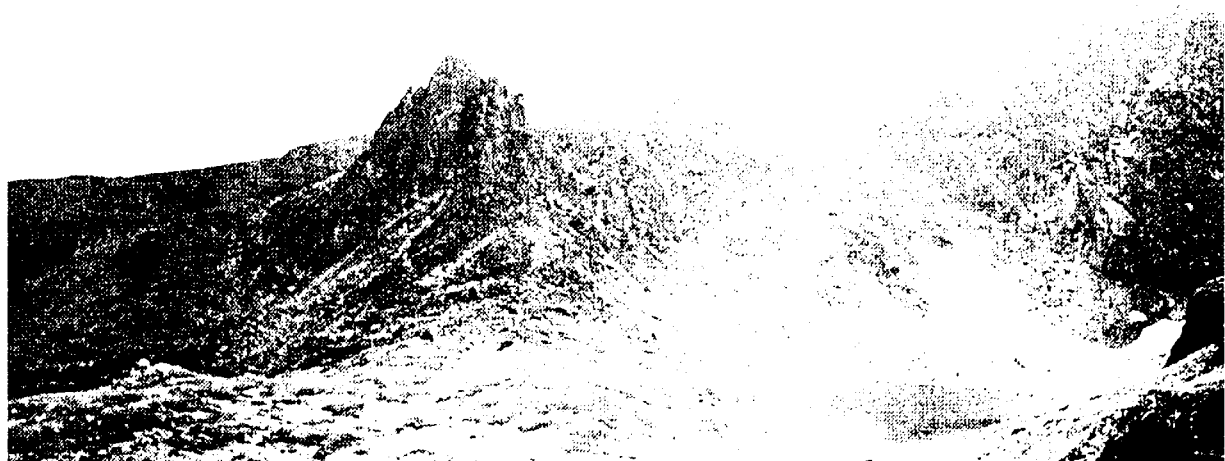
Какво е същественото в християнизиранието на българската нация? Християнството има две съществени разлики в сравнение с по-старите духовни форми. Пър-

вият нов елемент е, че Христос донесъл възможността за обединяване на нисшето и висшето естество на човека, тоест егото и висшият Аз. По този начин ни е дадена възможност да трансформираме силите на нашето его. Водачът в този процес е Христос. Следователно с идването на християнството е станал възможен новият етап в развитието на човешката индивидуалност.

В окултните школи на древността нисшето човешко естество е било поттискано. Този начин на поттискане на нисшето у човека се практикува все още в много духовни учения, например някои, идващи от Азия. Така обаче нямаме възможност да трансформираме нисшите сили у себе си във висши. А именно това Христос е направил възможно за човечеството. Езотеричното християнство е духовна практика, при която ние се вглеждаме в себе си, за да видим своите недостатъци и да ги трансформираме.

Вторият нов елемент в християнството е идеята за Второто сътворение. Свети Павел говори за Първото и Второто сътворение. Първото сътворение е светът, който е сътворен от Бог-Отец, можем да добавим и Бог-Майка. Този стар свят вече се дезинтегрира. Сега е необходимо ново сътворение. Това е, което сега носи Христос – Ново небе и Нова земя. Те могат да бъдат сътворени само с помощта на човешките същества, развили у себе си силата на любовта. Тя е всъщност основният трансформатор на сътворението. Любовта у човека е творецът на Новото небе и земя. Това вече не е светът на Бог-Отец, това вече е светът на Сина, на Христос.

Тази е другата основна разлика между традиционните и християнските духовни практики. Традиционните духовни практики се стремят да преживеят Сътворението на Бог-Отец. Те се стремят да преживеят космическото единство с Него. Има обаче и друг вид преживяване. То е християнското преживяване на Второто сътворение, в което ние вече не търсим самоцелно единение с космоса, но се стремим към единство чрез обединение с другите хора, за да създадем истински общности на братство и любов. Това е, което носи следващата, славянска култура

Изглед от Рила

на Водолея: не космическото съзнание, както се е разбира-ло в миналото, но всемирното братство на цялото човечество, в което всеки индивид ще бъде напълно съзнателна единица.

При някои духовни практики на Ню ейдж-културата хората преживяват състояния на щастие (ако използваш наркотици, това е дори много лесно), временно се чувстват като братя и сестри, но не могат да останат такива в нормалния си ежедневен живот. Докато процесът на истинското трансформиране на нашите недостатъци в положителни качества е много труден. И точно това е истинската духовна работа. Стремежът да се зареем със съзнанието си в космоса принадлежи на миналото. Въпрос на съвременността е да се обърнем към собствените си недостатъци и да се свържем с приятелите си в истински житейски ситуации, в които трябва да разрешаваме проблемите заедно с тях. Това е истинската духовна работа и социална дейност. С тази християнска духовност е свързана много дълбоко българската нация, което можем да видим изразено и в богомилското учение, и в учението на Петър Дънов.

Богомилството е един изключителен феномен в европейската история. Богомилските комунни са били духовни общества, които не са представлявали църковна организация, не са имали свещеници, били са ръководени от посветени. Това били ясновидци, лечители, хора, преминали през вътрешна трансформация и развили висши качества. Те са проповядвали, организирали са живота в общините, лекували са болните. Богомилските посветени са показали задачата на България – трансформацията на злото у човека и изграждането на нов тип човешки общности с помощта на силата на любовта. Качествата, които богомилски посветени като Боян Магът и поп Богомил са развили в миналото, в бъдеще трябва да бъдат развити от всеки българин. Тогава новите българи, посветените българи, ще бъдат способни да изпълнят духовната задача на България.

Тази задача е била възприета в България през X и XI век с голям ентузиазъм. Хиляди българи тогава са приели богомилството. Това не значи, че всички те са станали посветени. Имало е само няколко хиляди богомилски посветени в цяла Европа. Но много хиляди българи са преминали през духовните училища на богомилските учители. В следващия си живот тези ученици на духовните богомилски училища са се въплътили навсякъде в Европа и в целия свят. Така че навсякъде по света сега можем да срещнем хора, които в миналия си живот са били български богомилци. Те пренасят в бъдещето българската мисия, където и да живеят по света.

Есенцията на богомилския живот се състояла в създаването на нови социални форми: нов начин на християнски живот, на устройство на селища, на семеен живот, нов начин да се помогне на престъпниците например. Престъпниците са били добре дошли в богомилските общности, те са били интегрирани и превъзпитавани.

Богомилите-посветени са разбирали, че болестите са резултат на отрицателни чувства. Така че, част от тяхната духовна мисия била да покажат пътищата за изцеление. Навсякъде в България от древни времена са били широко прилагани духовни и лечителски практики – не само по времето на богомилите, също и по времето на траките. Тук от хилядолетия са известни знанията за лечебните свойства на билките и на водата, на слънчевата светлина.

Това е било и е част от националната мисия – разпространяването на тези лечителски методи. България е страна на изцелението. Засега индустриалният живот тук е на толкова ниско ниво, че екологията и способностите на природата да лекува все още са добре запазени. България може да стане духовният санаториум на Европа. Областта на Седемте Рилски езера е прекрасен пример за това, за подобен санаториум. Но не само Рила, цялата страна е пълна с такива места.

Ако погледнете на страната си по този начин, смятам, че това ще допринесе да се развие новото съзнание за истинската духовната мисия на България. Не да се възприеме американския начин на живот, който служи на егото, но да се работи за Второто сътворение. И да се работи за практикуване на трансформацията на човека, започнала с богомилите.

Богомилите са били преследвани и изгонени и много от тях са достигнали до Франция. И досега във френския език е запазен един много хубав израз: „бон бюлгар“ – „добър българин“, което означава много добър и благороден, но много беден човек. Това не трябва да предизвиква съжаление, това е похвала, един израз, отбелязващ доброта на един честен, прост селянин с добро сърце. Това е запазил геният на френския език като спомен от катарите. Те също са били такива „bons Vulgares“ – „добри българи“, показващи новия християнски начин на живот.

Ето нещо съществено от българския начин на живот, което било разпространено в Европа.

В България почти не останали богомилци. Но техните традиции се вкоренили дълбоко в земята, в паметта на ландшафта, били запазени в песните, в музиката и в танците на богомилите. Всички неща, които Орфей е развил, са били повторени от богомилите по нов начин. Богомилите са имали прекрасни песни, внасящи мир и хармония в човешкото сърце. Те са имали танци, които са създавали чувство на общност. Те са създали музикални традиции, запазили се във вековете.

При Учителя Петър Дънов виждаме нов израз на всичко това – на българската духовна мисия. Духовните практики от школите на Орфей и на богомилите са се завърнали, но вече по нов начин. Петър Дънов не е създавал школа за избраници. Неговата школа е била отворена за всички; дори не само за българите, а за целия свят. Това е един нов начин, при който Учителят призовава учениците, като всеки е добре дошъл. В миналото е било по друг на-

чин, учителите са правели подбор; поставяли са учениците си под строго наблюдение. Учителите държали под строг контрол нисшето естество на своите ученици.

Учението на Бялото братство е различно. Всичко онова, които в миналото духовният учител е трябвало да прави за нас, сега ние трябва да извършим сами за себе си. Учителят ни помага, той ни дава упражнения. Ученикът трябва да ги изпълнява и е отговорен за собствения си духовен прогрес. Петър Дънов е дал множество упражнения, позволяващи на хората да погледнат на себе си по нов начин и да трансформират недостатъците си. Те помагат на хората да стават по-осъзнати за самите себе си, което е нова стъпка в развитието на човешката душа. След като сме развили логическото мислене (по времето на Орфей), ние можем да направим следващата стъпка, да развием пълното самоосъзнаване. Така ще станем напълно съзнателни за онова, което става в нас, с нас, около нас. Това включва осъзнаването на сянката ни, така нареченият двойник, чиито сили могат да бъдат трансформирани в добро. Това е начин да добием посвещение. Един път на самопосвещение. Това е един труден път. Има много алтернативи, най-разнообразни, но те не водят до постигане на индивидуалната човешка мисия и на националната мисия. Да бъдеш носител на мисията на България, това е един много труден процес. Дадена е помощ чрез лекциите на Петър Дънов, чрез упражненията, които той дава, и чрез Паневритмията. А останалото ние трябва да направим сами. В неговите лекции и упражнения, и в Паневритмията има толкова дълбоко духовно съдържание, че то може да осъществи вътрешната трансформация, ако ги практикуваме сериозно.

Да вземем като пример Паневритмията. На пръв поглед може да се каже, че това са чудесни гимнастически упражнения. Това е прекрасно за човешкото тяло. На второ ниво тя възобновява жизнените сили в нас, цялото ни етерно тяло се хармонизира. Има много примери за изцеление чрез Паневритмия. Това е изцеление чрез възстановяване на жизнените сили. По време на Паневритмията съзнанието не пребивава в състояние на екстаз, което става при някои източни танци. Тук е обратното. Не се загубваш в космическата хармония, но вървиш навътре към себе си и твоеото вътрешно пространство става все по-голямо и светло, и твоеото индивидуално съзнание напълно се пробужда. Това е състояние, което можем да преживеем постепенно, стъпка по стъпка.

На трето ниво стигаме до душата, която преживява радост. Така че дотук имаме физическо ниво, етерно ниво и душевно ниво на Паневритмия. Песните, музиката и настроението на цялата група създават това чувство на радост. Пробуждането на душата и посрещането на силите на духа в душата е нещо много специално в цялото пространство на свещения танц. Доколкото знам, Паневритмията е единственият свещен танц, който може да направи възможна срещата със собствената ни душа.

Срещата със светлата част на душата ни може да трансформира тъмната ѝ част. Това е според мен тайната на лечебния ефект на Паневритмията.

Накрая, четвъртото ниво: преживяването на един социален организъм. Защото кръгът на танцуващите е една човешка общност, като един малък образец на малко човешко общество, създаващо нова групово душа, образувана въз основата на пробудените човешки души. Следователно танцувайки Паневритмия, ние пътуваме към следващата човешка култура.

Новите общности на бъдещето се създават от танцуващи хора. Виждам, че българите могат да бъдат учители на другите в тази област. Тази българска духовна традиция трябва да стане известна в Европа. Това вече се извършва.

В същото време други сили нахлуват в България – силите на американизацията, превръщащи Европа в място, където не остава пространство за духовност. Всички европейски нации имат задачата да отстояват своите духовни традиции. От всички европейски нации България има най-старата духовна традиция. Така че бъдете бдителни за вашето духовно наследство и го защитавайте!

Ако трябва да обобщя мнението си за значението на българската духовност за бъдещето на европейската култура, бих могъл да кажа, че духовността, проявила се в школите на Орфей, на богомилите и на Бялото братство, е насочена към осъществяване на идващата Славянска култура, културата на сърцето. Най-важните елементи на тази духовност са учението за трансформацията на човека и образуването на нови общества, в които любовта ще бъде обединяващият фактор между хората.

Същественото качество на това духовно течение е установяването на хармонията – в човешката душа, между хората и в техните общности, между човека и природата. Тези отношения на хармония са следствие от съзнателната връзка на човека с духовния свят и намират израз в музиката, песните, танца, взаимопомощта и лечението.

Процесът на американизация е заплаха за духовното бъдеще на Европа и на целия свят. За да бъдат преодолени неговите негативните последици, духовните традиции на Западна и Източна Европа, развити в езотеричните християнски школи, трябва да работят в единство като представители на универсалната мисия на Христос за обединение на човечеството.

Духовността, идваща от България, е работила за формиране на гръцката култура (школата на Орфей), за формиране на свободното християнство в Европа (богомилите) и от 1900 година е започнала да работи за проявлението на съвременната духовност (школата на Бялото братство). Бъдещето на Европейската култура трябва да бъде защитено и се нуждае от хармонизиращия принос на народа на Петър Дънов.

Превод: д-р Св. Балтова

АНГЕЛИТЕ

Под думата *ангели* разбираме същества, чието съзнание е тъй пробудено, че светят като Слънцето. Ако посетите ангелите, ще видите, че при тях съществува такъв ред, какъвто не съществува на Земята.

На Слънцето има същества от Ангелската йерархия. Те живеят в един етерен свят. Там няма никаква гъста материя. Там материята е в етерно състояние.

Има три вида слънчеви системи. Едни изразяват материалния свят, други са направени от фин духовен елемент – те спадат към духовния, ангелския свят.

Ангелите имат съзнание, те не смесват доброто със злото.

Ангелската вселена е много по-голяма от нашата. Ние сме деца, а те са възрастни. Ангелът като направи погрешка, за 10 000 години не го приемат на небето, а към човека са по-снизходителни.

Какво са нашите грехове ангелите не знаят, защото ако знаят, ще се опетнят; Божественото в човека те също не го знаят. Така е, понеже човек минава по друг път на развитие, а не по този, по който са минали те. Ангелите се интересуват от нашия свят, интересуват се от човека. Ние сме предметно учение за тях, както растенията са предметно учение за нас. Ангелите се учат от живота на хората, понеже в него има нещо, незнайно за тях. Тази опитност, която ние я имаме, те я нямат.

Някои ангели са минали през една епоха на човешката

Лили Дилкова, Духът на любовта

Ангелите са светли мощни духове. Ангелът е огън и светлина, т. е. любов и разумност.

Учителя

С. Ботичели

мисъл и там са се сблъскали и паднали. От ангелите, които бяха изпитани, едни останяха светли, а други станаха тъмни. Тези, които се възгоряха, станаха тъмни.

Мистичното Рождество

Ангелът носи знание, приложимо за всички светове – физически, духовен и Божествен. Що е ангел? Ако съберете цялото знание на

човечеството, натрупано от 1000 години, ангелът знае всичко това, а знае и нещо повече.

Ангелите са възвишени същества, които изпращат енергии по цялата Слънчева система. Земята е много тясно поле за мощта на един ангел. Ако ангелът се движеше с бързината на светлината, той за част от секундата щеше да обходи цялата Земя. А той се движи с по-голяма бързина.

Ангелите са на степени. Има ангели от Първо, Второ и Трето небе. Те говорят на различни езици. За ангелите, които живеят в Първото небе, е скрит животът на Второто небе, а за тези от Второто небе е скрит животът на Третото небе. В ангелския свят никога не можеш да произнесеш дума, когато не обичаш предмета, който тя означава. Например ако обичаш ябълки, можеш да произнесеш думата *ябълка*, но ако не ги обичаш, не можеш да произнесеш тази дума. Там не можеш да казваш: „Аз не те обичам“, защото преди да кажеш това, онзи, към когото ще отправиш тази дума, няма да го има вече пред тебе. Човешкият език в сравнение с небесния, ангелския език, е като гръмотевица.

Ако отидете в Невидимия свят, при Светлите същества, трябва да знаете техния език. А ако някой дойде при вас, ще говори на ваш език. Те знаят всички езици. Те ще ви говорят на първичния български език, който е запазил своята първоначална чистота.

Когато ангелите говорят помежду си, хората стават радостни, понеже в говора им има нещо ново. От говора им се разпространява светлина, нещо много хубаво. Нали е казано: „От трошиците на ангелите, от трошиците на трапезата им се хранят хората.“

Ангелите са служители на Бога. Има ангели на Любовта, на Мъдростта, Кротостта, Въздържанието и т. н. Специфичните добродетели се представят от особени ангели. Също така и специфичните изкуства. Например има гении на музиката, на поезията и т. н.

Ангелите са същества, които са взели участие в създаването на света. Всички Божествени сили минават през нас. Те ни охраняват, те ни помагат, носят ни Божествени благословения.

Разумни същества работят и ръководят процесите в растенията. Това са специална категория ангели, които работят върху растенията. Всичкото растително царство е дело на ангелите, тази интелигентност в

растенията е на ангелите; например как правилно са наредени зрънциата на един грозд, каква правилна форма имат те! Чрез ябълката ти си във връзка със слънчевите същества. Една ябълка е радио, което те свързва с известни същества. Цветята са деца на ангелите. Те са картини на ангелите, художествени картини. Не трябва да се късам цветята. Настъпите ли някое цвете, вие настъпвате някоя мисъл или чувство на ангелите. Ние сме много немирни деца. Имаме много високо мнение за себе си.

Ангелите работят не само върху растенията, но и върху цялата природа. Те работят върху всички природни царства – минерално, животинско и др. Ако кажа, че ангелите са между вас, ще кажете: „Къде са?“ Тази светлина, която виждаме днес, това са ангелите. Чрез своята светлина те искат да въздействат върху вашето съзнание.

Писанието казва: „Да не кажеш една празна дума пред ангела, който те ръководи, защото това ще разруши твоето дело.“ Значи ако не уважаваш ангела, който те ръководи, ще изгубиш всичко и ще се почувстваш безкрайно нещастен.

Съществата, които са завършили своето развитие, изпращат своята любов към нас. Трябва да се свържем с тях. Както на Слънцето, така и в другите слънчеви системи, те мислят за нас. Когато сте в мрак, когато сте нападнати от изостанали същества, ще дойде една светла душа при вас, ще ви каже нещо, ще ви донесе една нова идея. Тези светли души ще ви кажат: „Ние ще бъдем с вас.“ Това са помощници, ангели-хранители на човечеството.

Много от нашите мисли са плод на мислите на Висшите същества. Когато някоя семка от тези плодове падне в ума, сърцето и душата ви, тя вече сама по себе си се организира. Това са Божествени идеи, които поникват във вас. Те са голямо богатство. Ако всеки ден във вас прониква по една от тези малки, скъпоценни мисли, в продължение на десет години вашият живот коренно ще се измени.

Имате хубаво разположение на духа – значи Висши същества ви изпращат по радиото една хубава мисъл. А нисшите същества ви изпращат една паразитна мисъл, която да попречи да не чуете ясно. И едните, и другите действат. Добрите същества идват от

горе и отгясно, изостаналите в развитието си – отгоду и отляво.

Когато минавате през изпитание, моле-те се докато дойдат Светлите същества да ви помогнат.

Един закон гласи: Никое висше същество не извършва постъпка, от която да има повече загуба, отколкото полза.

Възвишените същества използват енергията, т. е. огъня на вашия мозък за работа. Когато вие се силите да обичате, Възвишените същества използват тази енергия за работа.

Има ангели-ръководители на народите. Ангелът е много реално същество. Той има свое тяло и свой ум.

Някой път разумни, напреднали същества се вселяват в хората за 10, 15, 20 години и работят. Това е по-икономично, спестява време в сравнение с раждането.

Геният е колективно същество. Едно или много напреднали същества са се влюбили в него, вселили са се в него и чрез него се проявяват. Тези хора, в които се вселява един ангел, наричаме гениални, свети хора.

Земята в бъдеще ще свети. По-рано тя е била светла. Казано е: „Дето е текло, пак ще тече“.

Напредналите същества уреждат вашия живот. Те влагат нещо ново във вашите кесии. За вас е важно дали това, което влагат във вас, ще израсне. Но и вие трябва да вложите нещо в техните кесии. Как? Чрез благодарността към тях. Благодарете на вашите приятели, които ви помагат отгоре.

Всички Възвишени същества се събират около онези, които имат възвишени стремежи.

Благовещение, Фра Анжелико

ЗА НЕБЕТО, ЗА СВЕТА НА ДУХОВЕТЕ И ЗА АНГЕЛИТЕ

Емануил СВЕДЕНБОРГ

Божественото начало, излизащо от Бога, се приема вътрешно от ангелите в по-голяма и по-малка степен. Тези, които го приемат в по-голяма степен, се наричат небесни ангели, а тези, които го възприемат в по-малка степен – духовни ангели. Вследствие на това небето се разделя на две царства: Небесно царство и Духовно царство.

Ангелите от небесното царство по своята мъдрост и слава стоят много по-високо от духовните ангели, защото възприемат божественото начало по-дълбоко, живеят в Любовта към Бога и са по-близко и тясно свързани с Него. Небесните ангели са такива, защото възприемат Божествените истини направо от живота, а духовните ангели ги възприемат предварително с паметта и мисълта си. Вследствие на това небесните ангели имат начертани тези истини в сърцата си, те ги постигат и никога не разсъждават това истина ли е или не.

Заради тези различия между ангелите от небесното царство и ангелите от духовното царство, те не живеят заедно и не са свързани. Те общуват посредством ангелски общества, наречени небесно-духовни, населявани от ангели-посредници. Всички небесни общества общуват помежду си, но не пряко, а чрез разпространението на сфера, която изхожда от живота на всеки: сферата на живота, това е сферата на любовта и вярата. Тази сфера обгръща небесните общества по дължина и ширина до толкова, доколкото чувствата на ангелите са силни.

Външният образ на ангелите

Опитът ми в продължение на няколко години доказва, че ангелите по външния си вид приличат на хората, те имат лице, очи, уши, гърди, ръце, пръсти, крака; те се виждат и говорят помежду си, с една дума те имат всичко, както и хората, освен материално тяло. Човек не може да вижда ангелите с физическите си очи, а само с духовните си очи.

Светлината за ангелите представлява Божествената истина. Според това как и доколко възприемат Божествената истина те възприемат светлината. Затова небесните ангели са наречени ангели на светлината.

Ангелите гледат Бога в очите, а Бог ги гледа в челото, тъй като челото съответства на любовта и Бог чрез любовта влияе на волята им. А те Го гледат в очите, защото по този начин Го виждат с разума си. Разумът съответства на очите.

Въпреки че на небето всичко се движи, както на земята, ангелите нямат никаква представа от пространство и време. Това, че те не знаят какво е пространство и време произтича от факта, че на небето няма години и денонощия, а вместо тях има изменение на състоянията. Небесното слънце в постъпателното си движение не се измерва с години и денонощия, а с неопределени срокове, наречени изменения на състоянията. Ето защо ангелите нямат никаква понятие за време, а само за състояние. Под състояние те разбират относително изменение на любовта и вярата. Понеже те не знаят какво е време, за тях е непознато делението му на години, месеци, седмици, денонощия. Те не знаят какво е утре, днес и вчера. Когато ангелите слушат за тези понятия от човека, те разбират някакво състояние. Затова всичко, което е свързано с времето при човека – годишните времена, дните и нощите, човешките възрасти, се превръща при ангелите в понятие за състояние: пролетта и утрото – в любов; лятото и обедът – в мъдростта на света; вечерта – в мъдрост в сянка; зимата и нощта – в пълно отсъствие на любов и мъдрост (адът). По тази причина годишните времена в словото имат подобно значение.

Под вечност ангелите също разбират нещо различно от хората – те я възприемат като безкрайно състояние, а не като безкрайно време.

Одеждите на ангелите

Одеждите на ангелите съответстват на техния разум и на това доколко възприемат Истината. На някои одеждите им са ярки като огън, а на други – блестящи като светлината. Огънят съответства на Божественото благо, а светлината – на Истината, произтичаща от това благо. На трети одеждите са бели, без блясък или разноцветни, защото

то Божественото благо и Истина при тях са по-малко изразени.

За жилищата на ангелите

Това са съвършено същите къщи както на земята, но много по-красиви. В тях има много стаи, а наоколо цветни лехи, градини и поля. Там, където ангелите живеят заедно, жилищата им са подредени едно до друго, подобно на градове с площади, улици и пазари, също както при нас, хората. На мен ми беше позволено да ги посещавам, когато вътрешното ми зрение беше отворено.

Ангелите, които образуват небесното царство, в по-голямата си част обитават високи планински местности, духовните ангели живеят в хълмисти места, а по-ниско стоящите от тях ангели населяват скалисти области.

Жилищата, където живеят ангелите, не се строят както тези на хората, но им се дават от Бога като дар според степенята на възприеманото от тях Божие благо.

За речта на ангелите

Речта на ангелите, подобно на човешката, се състои от гуми и подобно на човешката се произнася звучно и се чува. Ангелите имат като хората уста език, уши и се движат във въздуха, но този въздух е духовен, приспособен за тях, в него те дишат и посредством диханията си произнасят гумите точно така, както хората в земната среда.

За всички небеса езикът на ангелите е един.

Езикът на ангелите няма нищо общо със земния, човешки език. Те произнасят само това, което напълно съответства на техните чувства.

Ангелите беседват с човека на познати-те за него езици. Причината за това е, че по време на разговора ангелите се обръщат към човека и се съединяват с него и от това сливане двете страни мислят еднакво. И тъй като мисълта на човека е неразделна част от неговата памет и речта произтича от нея, то и двете страни говорят на един и същи език. Освен това, един ангел или дух, който се съединява с човека, той се вселява и в неговата памет, затова смята, че знае всичко, което и този човек знае, включително и езиците, които говори.

Да говорят с ангелите се позволява само на тези, които живеят в Истината и приемат Бога и Божественото начало.

За небесната азбука

Тъй като ангелите имат реч и тя е словесна, по тази причина те имат и азбука. Небесната азбука е била създадена от Бога заради Словото. Словото по своята същност е Божествената истина, от която изтича цялата небесна мъдрост както за ангелите, така и за хората.

Веднъж получих от небето книжка, в която бяха написани само няколко гуми с еврейски букви; при това ми беше казано, че всяка буква е пълна с тайните на мъдростта и тези тайни се съдържат в извивката и наклоната на буквите и в тяхното звучене.

Писмото на най-вътрешното небе се състои от различни по рода си извити и закръглени чертици. Удивителното е това, че ангелите знаят тази азбука без да я учат, при тях тя е вродена, както и самата им реч. Беше ми казано, че древните жители на нашата земя са имали подобно писмо, чертите на което после са били пренесени в еврейското писмо, в началото буквите в него са били закръглени, а не ъгловати и остри.

ВРЪЗКИ МЕЖДУ РАСТИТЕЛНОТО И ЧОВЕШКОТО ЦАРСТВО

Новото земеделие по Учителя Беинса Дуно

Митко НЕНКОВ

„По три-четири часа да работите, да отглеждате плодове, зеленчуци, цветя.“ *Учителя*

Значение на растенията за човека

Учителя казва: „Между растителното царство и човешкото има връзка“. Фактите, които той привежда в подкрепа на това твърдение, са следните:

– Растенията въвн от човека не съществуват; Растенията и животните са фази, през които човешкият дух е минал;

Това, което става в растителното царство, има отражение в психическия живот на човека;

– Етерният двойник на растенията поглъща нашите мисли и чувства;

– Растенията представляват резервоар от жизнени сили за развитието на човека;

– Дълголетието на човека зависи от растенията;

– Растенията познават закона на дълголетието по-добре от човека.

Растителната храна Учителя определя като първия от трите източника на благодат, чрез които Божественият свят ни влияе. Човек приема благодатта и чрез въздуха, в който влизат светлината, топлината, магнетизмът и електричеството, както и чрез мисълта и чувствата.

Новото земеделие

В сайта „*bratstvoto.net*“ намираме заключението, направено от Учителя, че е настъпило време, когато хората трябва да приложат новото земеделие. Дагелите от него основни положения на това ново земеделие гласят:

I. Растенията имат души, способни да се свързват с човешките;

II. Човек трябва да облагороди мислено – чрез молитви, формули и гр., също и чрез подходящи торове – земята, където ще се сее;

III. Човек трябва да посее по подходящ начин и в подходящо време семената;

IV. Човек трябва да се грижи с любов за растенията по време на техния растеж

Резултата от прилагане на новото земеделие Учителя определя чрез качествата на реколтата, която ще бъде: изобилна, защитена от вредители и най-вече – с прекрасни вкусови качества.

Той посочва колко много усилия и грижи на разумни същества са вложени, за да може да се създаде тази реколта. По време на вършитба, през 1944 г., в разговор на тема новото земеделие, първата мисъл, която Учителя дава на последователите си е, че „без хармония нищо не може да бъде осъществено.“ Той изтъква, че човекът на новото земеделие трябва да притежава следните качества: да е добър, да е честен, да бъде с благородно сърце и с просветен ум.

В подкрепа на тези качества са и препоръките на практикуващите духовно земеделие във Финдхорн, Англия: просветеният ум доближава човека до разбирането за растението като изпълнено с пулсиращ и пламтящ живот. Човек с мисълта си прибавя сила към растението и същевременно черпи сила от извора на целия живот.

Учителя говори за новия метод за обработка на почвата, който би направил земята по-богата и уточнява – това е Любовта. Той казва: „На някои братя съм давал конкретни методи за работа по новия начин и те са имали чудесни резултати.“

Грижите, които човек трябва да посвети на растенията, следват всички етапи на тяхното развитие:

- посяване
- покълване
- поникване
- растене
- цъфтене
- зреене на плода

Последователите на Учителя са прилагали и продължават да прилагат новото земеделие. Някои от опитите им дават количествени показатели, които онагледяват принципите на това земеделие, дадени от Учителя.

I. Свързване на човешката душа с душите на растенията

Поради сходството в устройството и функционирането на растенията и човека – плътно тяло, кръвоносна система, дишане, асимилиране, размножаване, сетивност – човек може да установи връзка с тях по различни начини:

- С езика на музиката ,
- С езика на слънчевата светлина ,
- С езика на физично поле – магнитно поле, чрез намокряне на семената в магнитна вода,
- С езика на формата – чрез поставянето им в пирамидата.

а. Връзка чрез музиката

Според прилагащите духовно земеделие във Финдхорн – Англия всяко растение звучи с определен тон, който привлича неговите строители. Когато едно семе е готово да покълне, разумните същества го събуждат и поддържат този тон докато то го последва.

Такава връзка чрез музиката на Учителя с душата на житните зърна е осъществена през 2001 година от един негов последовател, а резултата е отчетен в Институт по земеделие и семезнание, с показателя кълняемост на пшеница. Човекът е въздействувал на житните зърна в продължение на 4 дена, сутрин и вечер, като в продължение на един час изсвирвал цялата Паневритмия на цигулка. Отговорът на житните зърна бил повишаване кълняемостта с 18 %.

б. Връзка чрез слънчевата светлина

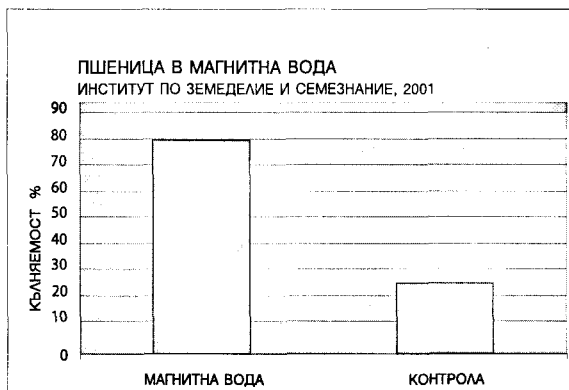

Слънчевата енергия е жива, на нея всичко расте, цъфти и зрее – казва Учителя.

Същият ученик е излагал семената, преди покълване, на слънчева светлина отново за 4 дена, но по 4 часа на ден. Резултатът е 8 % повишаване кълняемостта на житните зърна.

в. Връзка чрез магнитна вода

Очаквайки положително влияние поради връзката на светлината с магнетизма, в този опит ученикът е заливал житните зърна с магнитна вода 4 дни и резултатът е 24 % повишена кълняемост.

г. Връзка чрез енергиите на пирамидалната форма

ма

Житните зърна били поставени да престоят под основата на модел на Хеопсова пирамида за 4 дни без прекъсване. Резултатът е 10 % повишена кълняемост на зърната.

II. Човек трябва да облагороди мислено чрез молитви, формули и др. и чрез подходящи торове земята, където ще се сее.

Учителя казва, че ако мисълта не е светла и чиста, плодовете не са сладки и не могат да зреят добре, ако чувствата не са добри, тревите почват да жълтеят.

В сайта bratstwoto.net се дават правила за духовно земеделие, включващи и облагородяване чрез молитви, формули и песни земята, където ще се сее, по опита на друг последовател на Учителя.

1. Изпращайте в продължение на 1 седмица божествени мисли към мястото, където ще сеете.

2. Поставете, 24 часа преди да започнете да сеете, семената в затоплена от слънцето вода.

3. Пуснете да звучи в стаята ви за духовна работа музика от Учителя и оставете съда близо до касетофона.

4. След като приключи концертът, се опитайте да се съсредоточите и да се свържете с духовното в семената (с техния духовен потенциал). Пожелайте им да изпълнят Божествената задача.

III. Човек трябва да засее семената по подходящ начин.

За тази цел са валидни следващите правила от опита на същия този последовател на Учителя:

1. След като пристигнете, където ще сеете, застанете от източната страна, с лице към мястото и кажете: „Отче наш“, „Добрата молитва“ и формулата: „Учителю благи, води ме!“

2. Влезте в мястото за сеене от източната страна. Тръгнете с десния крак.

3. Ако сеете на гнезда, техният брой трябва да бъде по възможност кратен на 12 или на 6.

4. Ако сеете на лехи или редове, броят им може да бъде кратен на 3.

5. Броят на гнездата или на посадените зеленчуци в един ред (на лехата) трябва да бъде 6 или 12.

6. Броят на семената, които ще посеете в едно гнездо, може да бъде 3, 6 или 12.

7. Ако сеете 3 семена, ще ги подредите в триъгълник с връх, сочещ на изток. След това ще очертаете с помощта на палеца си (може и с цяла ръка) окръжност около семената.

8. Ако сеете 6 семена, ще ги подредите по върховете на пентаграма (пет по едно) и в центъра му – едно. След това очертавате около тях окръжност.

9. Ако сеете 12 семена ще образувате с тях пентаграм и ще очертавате около тях върху почвата окръжност.

10. Очертаването на окръжност (ограждането) започва винаги от върха на пентаграма или триъгълника, в посока обратна на часовниковата стрелка. Казва се формулата: „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа“.

11. След това засипете семената с фина (ситна) почва. Старайте се да не ги размествате. Спазвайте агрономическите изисквания за дебелината и плътността на засипващия пласт.

12. Полейте със затоплена от слънцето вода за същото или засаденото.

13. Направете ограждане на засятото или засаденото, като започнете от началото на източната страна. Тръгнете с десния крак, в посока обратна на часовниковата стрелка. Кажете 12 пъти формулата: „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа“.

14. След като направите ограждането, застанете откъм източната страна и изпейте: „Давай, да-

вай“. Кажете молитвата „Отче наш“ и след това се отдалечете от мястото, тръгвайки с десния крак.

15. При засаждане се съобразявайте с фазите на луната (направете справка с лунните календари за градинарите през съответната година).

При новолунието трябва да се избягва сеене и садене. Това е препоръчително време за плевене и подгъждане на добрия вид на градината, за унищожаване на вредители и бурени. Не се препоръчва използването на остри предмети като мотики, ножове, кирки и лопати.

Между новолуние и пълнолуние винаги се засаждат растения, които растат във височина – дървета, храсти, овощни дървета, цветя.

Между пълнолуние и новолуние се засаждат кореноплодни растения – картофи, ряпа, тиква, моркови, лук, чесън и други. Картофи за храна е препоръчително да се засяват няколко дни след пълнолуние, а картофи за семена е добре да се засяват няколко дни преди новолуние.

Дървета се засаждат при пълнолуние, обрязват се при новолуние. Присаждането на калемки е най-сигурно в деня на пълнолунието.

Зеленчуците, които растат продължително време, трябва да се събират, когато Луната е във фаза последна четвърт, защото тогава могат да се запазят и съхранят в добро състояние продължително време.

Зърнените храни трябва да се прибират няколко дни преди пълнолуние, в периода между първа четвърт и пълнолуние.

Бобовите култури е добре да се прибират, когато луната намалява, тоест между фазите на пълнолуние и новолуние и е най-препоръчително да се избират дните, когато Луната е в зодиакалния знак Лъв.

Лозите се режат непосредствено преди новолуние.

Цветя се пресаждат от един съд в друг само при пълнолуние или няколко дни преди настъпването му.

IV. Човек трябва да се грижи с любов за растенията по време на техния растеж.

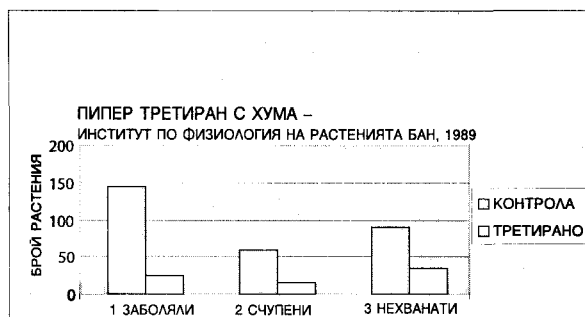
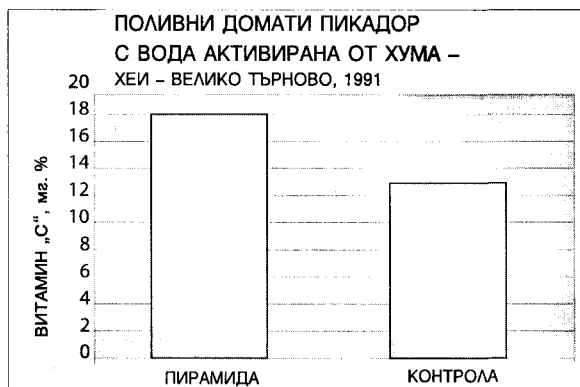
Тук е приложимо следното правило, дадено от същия последовател:

По време на растежа изпрацайте мисли за създаване на благоприятни условия (влага, слънце, запазване от слани, градушки и др.).

Трети последовател на Учителя е поливал домати по време на техния растеж с вода, омекотена с хума. Резултатът е 33 % повишение в съдържанието на витамин С, повишаване на минералните вещества с около 3 %, подобряване на вкуса и повишаване на добивите.

В други опити с хума са отчетени редица подобрения. Така например растенията стават по-устойчиви на заболяване при опита с пипер:

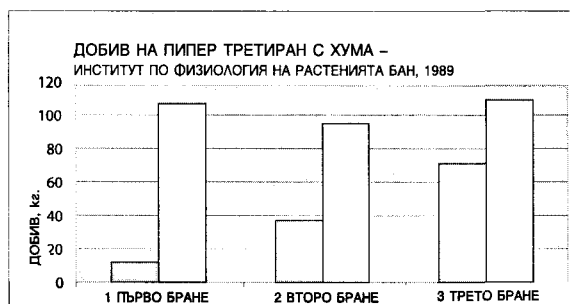

Така се показва, че реколтата става по-устойчива на вредители, намалява се броят на счупените стъбла и на тези, които не са се хванали при насаждането на пипера.

Друг опит, пак с пипер, обработен с хума, илюстрира изобилието на реколтата. Тя винаги е по-изобилна в сравнение с контролните растения – и при първото бране, и при второто, и при третото.

За всяко от приложенията на новото земеделие човек трябва да установява връзка с разумните същества, които са господари на растенията. Във връзка с този въпрос есеите дават разпределянето на ангелската йерархия, чиито обитатели са отговорни за отделните части и функции на растението. Те насочват енергията към физическия свят на растението:

Изобилие на реколтата се наблюдава и при царевица, след обработването ѝ с хума – измерено е количеството на натрупаната свежа биомаса.

Намаляват и вредните вещества, натрупани в растенията, при една и съща почва в сравнение с контролните, ако се използва хума за тяхното наторяване. Така пиперът показва понижено съдържание на вредните нитрати.

Новото земеделие изисква от човека да подбира правилно и да коригира подходящо естествените почвени условия на растенията и в това отношение хумата е един метод за реминерализация и възстановяване свойствата на почвата.

Ангел	Действие	Повлияна функция на растението
На Земята	Генерира и регенерира	Засмукване на влагата чрез корена
На Живота	Управлява растежа	Растеж на стъблото и клоните
На Радостта	Направлява цъфтежа	Цъфтене и опложждане на растението
На Слънцето	Доставя слънчевата светлина	Синтезиране на хлорофила
На Водата	Регулира циркулацията	Разнасяне на хранителни вещества
На Въздуха	Управлява дишането	Дишане и разпръскване на семената
На Природата	Дава жизнената сила	Поддържане на абсолютна чистота

Човекът, чиито клетки на тялото са будни и съзнателни, може да общува с цялата жива природа. Новото земеделие изисква абсолютна хармония. Връзките между разумните същества са абсолютно хармонични. Засаждането на растенията също трябва да бъде в хармония с климата, почвата и надморската височина.

Тема от младежката среща в Магрип
24–25 май 2003

За изкуството (на Живота)

Един малък опит за разглеждане на общото между изкуството и духовната практика

Живко СТОИЛОВ

Да се говори и пише за изкуството е много трудно и деликатно, защото материята е прекалено субективна, от една страна, а от друга страна, на нивото на гумите винаги могат да възникнат недоразумения и неразбиране, тъй като изключително трудно (и дори невъзможно) е да се описват с думи възприятията на човек, занимаващ се с едно или друго изкуство. При всички положения следващото изложение ще носи характера на една субективна гледна точка и не може да има претенциите за истина от последна инстанция. Това ще бъде гледната точка на човека, чието съзнание се вълнува от процеса на творческия акт, погледнат през призмата на духовното – окултното – и неминуемо ограничена от опитността на личността. Постепенно, с времето, човек, който се занимава и упражнява някакъв вид изкуство започва да навлиза във фините сфери на Битието и да насочва съзнанието си малко по малко към духовното (в най-общ смисъл). За да се роди една творба на Земята, за да измине своя дълъг път от света на идеите до грубата материя, е необходимо да се изпълнят няколко условия. Да проследим процеса на самия творчески акт, като подчертаем, че той е възможен само ако преди това имаме вече изградени технически умения и качества, които да дадат възможност „да стане“ песента, картината, поезията ...

От първостепенна важност е съзнанието на човека да се настрои на по-фини вълни на възприятие или, с други думи, да стане по-сензитивно, по-чувствително. Без подобен тип възприемчивост, която е възприемчивостта на земята и водата, на отрицателния полюс, на пасивността на женското начало, не би могло да се случи това, което наричаме творчески акт. „Нещо“ трябва да ни дойде на гости, някой трябва да ни посети и да сподели с нас своя божествен дар и ние трябва да сме отворени в този момент – отворени сърдечно, отворени ментално. Необходима е особен род осъзната пасивност, състояние на „притихналост“, при която личността с нейните ежедневни грижи и тревоги „отсъства“ поне за известно време. В това състояние за човека е възможно

да бъде спонтанен, а спонтанността за мен е един от задължителните елементи на творчеството. Спонтанността означава тип реакция и взаимодействие с околната действителност, които са адекватни на това, което се случва в момента. А за да имаме истинска спонтанност е необходима будност на съзнанието и ума. Но будността изцяло зависи от чистотата, от сатия. В конкретния случай чистота означава свобода от заучени типове реакции, от модели на поведение, наследени в обществото и семейството, свобода от негативните емоции и нетрансформирани животински инстинкти, свобода от личните амбиции и желания. Само чистото съзнание може да се задържи във фините сфери на Битието (в Сатва гуната) и това е своето рода будност. Ето защо необходимо условие за едно „божествено“ посещение е чистотата на съзнанието.

„Чистотата на съзнанието“ е твърде разтегливо понятие и също така твърде субективно разбирано. Когато съзнанието е „чисто“, то е божествено. Как се разпознава това? Тогава имаме мир в душата си, тиха радост в сърцето, спокойствие и уравновесеност на ума. Но всички тези „благини“ не идват наготово в нас, а е необходимо да се изработят. Личните чувства, амбиции, желания, действат като защитна обвивка за фините вибрации, които „слизат“ „отгоре“. Колкото по-чисти са сърцето и умът на човека, толкова по-лесно и по-често идва Вдъхновението. Тогава това, което се случва като творчески акт, е нещо съвместно между човека и онова, което се проявява чрез него. И колкото повече човек „отсъства“, толкова повече божественото е. Това е накратко механизмът на творческия акт. „Вдъхновение“ означава, че някой „вдъхва“ в нас възвишени мисли, чувства, живот и това е възможно тогава, когато ние сме „издъхнали“, изпразнени от самите нас, от ежедневието, пошлото, гребनावостите, рекламите, празните приказки и т. н. и т. н. Когато в подобно състояние се ражда някаква творба, било то песен, стих или картина, е много трудно да се употреби изрази „аз направих това“ или „това е моя идея“. За хората на изкуството, които с

удоволствие слагат своя подпис под картината и претендират за „авторско“ право, истинските моменти на вдъхновение са все още далеч. Виртуозното изпълнение на музикална творба, една перфектна картина или фотография говорят само за добре усвоена техника, и само толкова. Да, техническите умения са необходимо условие, за да се материализира в нашия триизмерен свят дадена идея, но за да бъде „прихваната“ тази идея от пофините светове, са необходими условията, за които стана вече въпрос. Техниката се постига с постоянство и труд. Техниката е важна дотолкова, доколкото ни дава възможност да изразим това, което „напира“ вътре в нас, но също така за много таланти и гении се оказва непреодолима пречка, защото се постига с отделянето на много време за упражнения и самоусъвършенстване.

В това аз виждам смисъла и ползата от вниманието с изкуство – не е възможно истинско изкуство без истинска духовност, без работа по пречистването на човешката личност. Не е толкова от значение какво точно изкуство упражняваме. По-важното е това, което се гради вътре в самия човек, отколкото това, което се вижда отвън. Занимавайки се, „практикувайки“ дадено изкуство, ние всъщност само се упражняваме за Великото изкуство на Живота. Това за мен е Изкуството на изкуствата и заслужава единствено и най-много внимание и отдаденост. Колкото и велик да е даден музикант, колкото и гениален да е даден художник, ако на сцената на живота не е също толкова добър, той си остава посредствен творец. Красотата и хармонията, които стават достъпни за нас по пътя на изкуството, е необходимо да намерят своя израз в живота, във взаимоотношенията с хората, в обществото. Същата отдаденост, която е характерна за твореца, трябва да пренесем на сцената на живота. Тогава от подобен род изкуство ние се ползваме. Ако това не се случи, то такова изкуство е импотентно, само на хартия, остава в сферата на личното и егоистичното. Повечето от т. нар. „творци“ всъщност са затънали до шия в тресавицето на хорските дребнавости, на елементарните човешки и животински страсти и се самозаблуждават, че правят изкуство. Има разбира се и истински творци, които знаят пътя до висшите светове на хармония и светлина. За тях съществува също опасност да използват таланта си за бягство от

реалността. Такъв тип хора стават виртуози в дадена сфера, но забравят да работят комплексно върху себе си и стават неадекватни на действителността като цяло. За човека, примамен от красивите гледки на астралното и менталното, винаги съществува опасност да се развие фрагментарно, егностранчиво.

И така – най-важното изкуство е Изкуството на Живота. Всички останали изкуства са само бледи негови копия – малки упражнения и подготовка за Необятния, Неописуемия, Необяснимия Живот. Затова и прекаленото вживяване на някои хора в ролята на творци говори повече за вманиаченост на съзнанието, отколкото за така необходимата творческа отдаденост. И единствената творба, върху която си струва да хвърли човек всичките си усилия, да жертва всичко от себе си – това е самият той. Да гледаме на себе си като на произведение на изкуството е още една възможност да осъзнаем отговорността, която всеки от нас носи, веднъж въплътен в тяло на Земята. А също и свободата, с която разполагаме да направим с живота си това, което желаем. Отговорността е изцяло наша, всеки сам гради и вае своя характер, своя ум, сърце, воля. Сам, и все пак не съвсем. Защото, както стана въпрос вече, истинското творчество се случва само тогава, когато работим съвместно с Твореца. Всеки би могъл да направи от собствения си живот една прекрасна творба, която да внася радост и хармония в околния свят. Не е необходимо да се правят гигантски усилия за това – просто трябва търпеливо да се изучават принципите и законите, според които се движи и съществува всемира, и да се спазват и зачитат. Трудно се прави изкуство, когато Егото е силно. Тогава изкуството, наречено Живот, се превръща в мъка и разочарование. Тогава всяко друго изкуство е само интерпретация на вече познати, стари неща. Затова и деветдесет процента от творчеството на съвременната култура е просто поредната манифестация на човешкото Его. Така се произвеждат предмети с комерсиална цел, но без художествена стойност – „произведения на изкуството“, на които липсва душата. В този смисъл истинското е винаги ново, защото е отражение на Съществуването, което всеки нов момент е различно. И в този факт се крие част от магията и очарованието на Живота, който ние сътворяваме всеки един миг.

Както на начинаещия ученик са необходими образци, за да може правилно да схване това, което изучава, така и на окултния ученик са необходими образци, които да следва. Великите Учители на човечеството са образците за всеки, който обича високите върхове на Духа и чистите езера на Душата. Животът на един Учитель е една прекрасна, велика творба, достойна за съзерцание, дори през разстоянието на вековете, защото само истинските творби оцеляват при изпитанието на времето. Но не бива да забравяме, че имитациите и копията (дори на най-божествения шедьовър) струват прекалено евтино и нямат особена стойност. Опитът на окултния ученик да „прекопира“ живота на който и да е Учитель би се превърнал в най-добрия случай във отличен фалшификат. Един истински учител по живопис ще се старее да предаде на учениците си техниката и любовта към живописиста, но той би се превърнал в лош учител, ако настоява да се копират също и неговия стил и творчески прийоми. Никой истински учител не би се радвал да вижда в картините на учениците си само копия и интерпретации на собствените

си картини. Напротив, истинският учител би оставил учениците си да се развиват свободно, дори би насърчавал оригиналните и нетрадиционните. „...Вие виждате един отличен художник и искате да рисувате като него – не искайте да рисувате като него. Виждате един прекрасен религиозен човек и искате да сте религиозен като него – не искайте да сте религиозен като него, а намерете свой начин да изразите религиозността си, нека душата ви сама ви подскаже това...“ (Учителя)

Най-прекрасната музика е живата музика на импровизацията – тогава, когато душата се излива в струните така, като че ли не музикантът е този, който свири. Шедьовър на изкуството би бил този живот, който всеки един момент е спонтанен, сензитивен и отворен към Съществуването и откликва незабавно на всяко едно Негово „движение“. Тогава сам Бог рисува вместо нас. Това е според мен живот в Любов, Мъдрост и Истина – идеалът, към който всички ние се стремим.

*Тема от творческия форум,
състоял се на 4–5 октомври 2003 г. В Айтос*

ЧОВЕКЪТ СРЕД ПРИРОДАТА

Ние можем дотолкова да се вживеем в природата, че когато се изправим до мравуняка и позовем по име позната мравка, то тя да остави за минутка своята работа и да потича да ни поздравя.

Човекът, когото ти обичаш в мене, е, разбира се, по-добър от мене: аз не съм такъв. Но ти ме обичай – и аз ще се помъча да стана по-добър от себе си.

Познаваш ли такава любов, когато ти нищо не получаваш и никога няма да получиш, а все пак чрез нея обичаш всичко около себе си, и ходиш по поля и ливади, и подбиращ по багри сини метличини, дъхащи на мед, и небесносини незабравки?

Онзи малък дом, в който се раждаме, се руши от времето, както се руши гнездото на птиците: птиците отлитат в широкия простор и предоставят гнездото си на дъжда и бурята, а човекът е длъжен на всяка це-

на да достигне оня простор, където ще се почувства органично свързан с цялата земя, с нейния въздух, светлина, вода, огън, с цялото ѝ население, за да бъде като в свой собствен дом.

Стоя и раста – аз съм растение. Стоя, раста и ходя – аз съм животно. Стоя, раста, вървя и мисля – аз съм човек.

Стоя – и чувствавам: земята е под краката ми, цялата земя. Опирам се на нея и се повдигам: а над мене е небето – цялото небе е мое.

И започва симфония от Бетховен, и нейната тема е: цялото небе е мое.

Моята посока. Основата е под краката ми – родната моя земя, а посоката ми определя всяко дърво с растежа си нагоре към светлината. Всичко останало е борба.

Из книгата на Михаил Пришвин
В РАНЕН ПРЕДУТРИНЕН ЧАС

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

РАЗГОВОРИ С ПРИРОДНИТЕ СЪЩЕСТВА

Уважаеми читатели,

Природното царство е отворено за нас, хората; интелигентността, проявяваща се в него, ни напомня, че за човека има само един път – към единството, към съгласието му с другите обитатели на планетата. Все повече достоверни източници предават послания от елементалите – съществата на природното царство.

Ще ви запознаем с две авторки, особено популярни в Западна Европа и Америка – Верена Щаел фон Холицайн и Танис Хелмуел; техните книги „Разговори с природните същества“ (с продължение „Още разговори с природните същества“) и „Аято с аеприкони“ са много четени по света и бихме искали част от посланието им да достигне до вас.

В последната година „Разговори с природните същества“ е една от най-нашумелите книги на Запад. Тя съдържа разговорите на Верена Щаел фон Холицайн с елементалните същества: домашни духове, водни и огнени духове, някои дървесни и горски духове. Авторката им е дала имена, разкриващи чувството ѝ за хумор: Мелничаря (домашен дух), Мокрия (воден дух), Въздушния (въздушен дух) и др.

Публикуваме някои интересни части от книгата с надеждата, че ще бъде преведена на български език.

За празниците през годината

Въпрос: *Какво става по време на Велики петък, погледнато като космическо събитие?*

Воден елементал, наречен от авторката **Мокрия:** На Велики петък всичко спира, природата затаява дъх. Това е една плашеща пауза. Ние, природните същества, не знаем, дори и аз не знам, дали и тази година ще настъпи Възкресението.

Въпрос: *Искаш да кажеш, че някоя година може да не настъпи Великден?*

Мокрия: Да, ние спираме дъха си. Всичко спира да се движи, нищо не помръдва. Ако покоят на Велики петък и Велика събота се наруши, това би донесло голяма разруха за света. На този ден светът умира.

Въпрос: *Целият Велики петък ли?*

Мокрия: От обед нататък, до момента, когато изгрее Великденското слънце.

Въпрос: *От какво може да бъде нарушен покоят на Велики петък?*

Мокрия: От много дейности, най-вече поради това че хората не знаят какво

означава този ден. На този ден не трябва да се убива нищо, да не се обработва месо, да не се пролива никаква кръв. Хората трябва да не оперират, да не закачат почвата и да не късат растения.

Въпрос: *Имат ли природните същества някаква специална задача по време на Страстната седмица?*

Мокрия: Да, ние подготвяме новото раждане. Страстната седмица е винаги напролет. Това си има основание. Страстната седмица не е наесен и хората трябва малко повече да се замислят защо тя е напролет, а не наесен, през Тъмното време на годината.

Въпрос: *Всъщност това са две противоположности.*

Мокрия: Това не са противоположности. Но вие още не го разбирате.

Всеки Велики петък отговаря донякъде на един вид слънчево затъмнение. И на истинския Велики петък е имало слънчево затъмнение.

Въпрос: *Нима на всеки Велики петък се повтаря процесът на умирането на Христос на кръста?*

Мокрия: Да, това става всеки Велики петък.

Въпрос: *Как вие, природните духове, преживявате това умиране на кръста?*

Мокрия: Много болезнено. Цялата природа страда на този ден.

Въпрос: *Може ли човекът да помогне с нещо?*

Мокрия: Ако човекът пази покоя, мисли, съчувства, състрадава. Упражнявайте се в състраданието.

Въпрос: *А вие знаете ли какво е състрадание?*

Мокрия: Човекът има състрадание, не ние. Ние знаем какво е състраданието, но не можем да го изразим. Вие също знаете какво е Духът, но въпреки това не можете да го сътворите.

Въпрос: *Ритуалите помагат ли в това време?*

Мокрия: Да, разбира се. Преживяването на природните процеси, изразено чрез ритуал, е много важно за здравето на Земята. Колкото повече тези обичаи изчезват от Земята, толкова по-склеротична и болна става тя.

„На Великден ние пеем и танцуваме“

Въпрос: *Може ли да ни кажеш какво става в природата в неделята на Великден?*

Мокрия: Тя тържествува. Тя тържествува, независимо дали вали или не. Но най-често на Великден огрява слънце, макар и за малко. Природата се радва и празнува, това е невероятна красота. Камъните танцуват с огъня, огънят танцува с водата. Ние празнуваме обновяването на света. Без Великден този свят би престанал да съществува. И така е всяка година в неделята на Великден.

Въпрос: *Колко дълго празнувате? Един ден, 40 дни, 50 дни?*

Мокрия: До Възнесението на 40-тия ден.

Въпрос: *Какво означава възнесението за човечеството и Земята?*

Мокрия: Възнесението означава свързването на Христос с етерното пространство на Земята. За нас, етерните същества, това е почти същото, каквото за вас означава Великден. За нас то е нещо като Възкресение. И в момента възкресението в етерното пространство е осезаемо. Етерният Христос сега преобразува нашия етерен свят.

Въпрос: *Кой е Светият Дух и каква е неговата роля на Петдесетница?*

Мокрия: Не е моя работа да говоря за това. Тук моята компетентност като водно същество свършва.

Въпрос: *Все пак можеш ли да кажеш какво става в природата на Петдесетница?*

Мокрия: За природата Петдесетницата е радост и изцеление. Това, което ние, природните същества, разбираме от Петдесетницата, е въздействието на Светия Дух. Това е доброволно дадено изцеление, идващо от небесните висини.

Въпрос: *И може би целебни сили, които нахлуват в природата?*

Мокрия: Да. Много рани, които са ни били нанесени от хората и Другите, се излекуват по това време.

Въпрос: *Какво става на Еньовден в природата?*

Мокрия: На Еньовден започва кристализацията на космическите сили в почвата.

Въпрос: *Празнувате ли този ден?*

Мокрия: Да. И даваме най-доброто от нас на кристалите в земята.

„По време на тринадесетте свети нощи небето е отворено“

Въпрос: *Какво означава Коледата за природата?*

Мокрия: Това са 12 свети дни и 13 свети нощи. Не забравяй, че има 13 свети нощи! Първата нощ е на 24 срещу 25 декември, а последната – срещу 6 януари.

Въпрос: *Какво става в природата през тези нощи?*

Мокрия: През този период природата възприема космичните сили съвсем пряко. Небето тогава е отворено и би трябвало хората да подредят живота си така, че по време на тези 12 светли дни и 13 светли нощи да не правят нищо друго, освен да медитират. Това би било най-доброто. Но в нормалния човешки живот това не става. През тези дни и нощи световните Йерархии излизат и се проявяват всяка на своя определен ден и нощ. Затова и нощите са 13.

Въпрос: Но как да разбираме това, нали Ангелските йерархии са само 9?

Мокрия: Това са Минералното царство, Растителното царство, Животинското царство, хората и деветте Ангелски йерархии. Всъщност над Ангелските йерархии има още други, но те са толкова далече, че не изграят роля.

Въпрос: И всяка от тези йерархии има своята нощ?

Мокрия: Така е. Нощта на 24 срещу 25 декември е нощта на Минералното царство. След това идват нощите на Растителното царство, на Животинското и т. н.

Въпрос: Има ли навечерието на Нова година някакво особено значение?

Мокрия: Да, Новогодишната нощ е точно по средата на 12-те светли дни и разделя годините. 31 декември е много важен ден. Това е денят на равносметката.

Въпрос: На този ден хората трябва да се обърнат назад към изтеклата година?

Мокрия: Непременно.

Въпрос: Има ли 31 декември значение и за природата?

Мокрия: Не особено. Природата не гледа назад. Това не е необходимо.

Всеки човек има своето дърво

(Из разговор с един домашен дух, наречен от В. Холщайн Мелничаря)

Въпрос: Дали ще е добре, ако човек иска да помогне на природните същества, да започне да се грижи за парче земя или за някоя местност и да се погрижи да доставя

радост на обитаващите там природни същества?

Мелничаря: Да. Така ще се развие приятелство. Най-сигурно това започва с едно дърво. Всеки човек има някъде своето дърво. Той може изобщо да не го види през живота си, но въпреки това то съществува. Когато човек се грижи за едно дърво, което може въобще да не е неговото дърво, с това се създава приятелство между него и дървесните същества. Тогава те ще могат да си общуват. Децата правят това спонтанно. Те често знаят как се чувства едно дърво и това може да се развие до степен, че да има истински разговори между тях и дървото. Дървесните същества са относително близки до човешките същества, с тях най-лесно се прави връзка. Дърветата са много отворени към хората, но трябва да установите истинско приятелство с тях, както сме го направили аз и моят народ. Това ще ви отнеме известно време.

Въпрос: Кои дървета на какви хора съответстват?

Мелничаря: Няма определени групи. Това е нещо съвсем индивидуално.

Въпрос: Как може човек да установи, кое е неговото дърво?

Мелничаря: Като го почувства.

Въпрос: Знаеш ли кое е моето дърво?

Мелничаря: Да. То не расте наблизко. Това е една череша. Тя расте на една ливада, до нея тече поток. Напролет наоколо цъфтят огромни поля от рапица.

Малки жертвоприношения

Въпрос: Какво още може да направи човек за природните същества?

Мелничаря: Някога имаше хубав обичай човек да отделя малко от своите напитки за природните духове. Това може да стане сред природата, като човек отлее на земята малко от това, което пие в момента. Достатъчно е просто да отлее една глътка някъде. В жилището също може да се отлее една глътка на пода, по-добре е обаче да се отсине малко и да се постави някъде.

Тук е важен жестът на пожертвувание. Важно е човек да сподели нещо, което той самият обича. Не е нужно да разсъждаваш какво най-много обича домашният дух. Дай от това, което ти самият обичаш най-много и го постави някъде, докато изсъхне. Нещо повече, което можете да направите, е на определени дни да раздадете нещо - може да бъде като благодарност за някое дело, което е сполучило. Добре би било тази посветена храна да се оставя отгоре върху някакъв шкаф, там тя е на спокойствие.

Въпрос: Има ли и други възможности?

Мелничаря: Природните същества много обичат да има жива музика в къщата. Ние обичаме, когато хората свирят. Може и да изпееш песен. Няма нужда това да е арията на Кралицата на нощта, и детска песничка е достатъчна.

Книгата на Танис Хелиуел е с подзаглавие "Една истинска история" и описва преживяванията на авторката преди десет години, когато тя наема една самотна къща в Ирландия и с това започват разговорите ѝ с природните същества, които я посвещават в някои дълбоки тайни на природата. В следващите години и до момента Танис организира курсове и семинари за себепознание по цял свят.

Поместваме два малки откъса от нейната книга.

Лято с леприконите*

Автор – Танис Хелиуел

– Хората май имат доста истории за феи – забелязах аз. – А вие имате ли истории за нас?

– Повечето от вашите истории ни депресират – отговори леприконът искрено. – Помисли за Дикенс, Шекспир, Достоевски и ще разбереш какво имам предвид. Темите от тези истории са една от причините да не правим връзка с хората. Любимите ни човешки истории са онези, за чието написване сме помогнали ние, като „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол, сериите за Нарния на К. Люис.

Аз изведнъж осъзнах нещо, което исках да проверя.

– Историите не са само за забавление, нали? – попитах. – Те са записи на човешкото съзнание – не индивидуалното, а това на цялата ни раса. Историите са като имената – те показват кои сме ние.

– Абсолютно! – възкликна той.

– От години имам съпротива да чета вестници и да гледам новините по телевизията. Намирам тези медии не просто за депресиращи, но и за неприлични. Те засилват идеята, че нашият свят е мръсотия и създават негативни мисъл-форми на насилуване. Така е, нали?

– Абсолютно! – извика той отново.

*леприкон - природен дух, обитаващ предимно домовете и населените места.

– Проблемът е – продължих аз объркано, – че освен да кажа на другите това, което току-що ти казах, не знам какво друго да направя. Имаш ли някакви идеи?

– Абсолютно! – изкрещя той за трети път. – Трябва да им разкажеш една различна история. Кажу на хората за нас и продължавай да подкрепяш онези, които поддържат Земята и живота на нея.

– Да не би да ми препоръчваш да напиша книга за вас или да започна курсове? – попитах, осъзнавайки отговорността.

– Всичко това, но в лек и радостен дух – каза той, като ми се усмихна.

****

Попитах го сериозно:

– Имаш ли някакви идеи как хората могат да работят по-ефективно с елементалите?

– Много идеи – отвърна той, очевидно нетърпелив да бъде запитан. – За всеки случай съм написал нещо, което наричам десет начина, по които хората могат да работят с елементалите

Илюстрациите са от Джозефин Уол

1. Вярвайте в елементалите. Вярата на човека засилва елементалите и им придава енергия.

2. Бъдете щастливи и ентузиастични. Елементалите не се привличат от тъжни и депресирани хора.

3. Посещавайте колкото е възможно по-често здравословни места в природата.

Разхождайте се в горите, по брега на морето, лягайте на ливадите, слушайте птиците, сядайте при потоците. Навлизайте в истинската вибрация на Земята и слушайте какво иска тя. Хората ще пречистят своите вибрации, ако правят това.

4. Почитайте красотата на природата. Когато хората правят това, елементалите биват привлечени към тях.

5. Работете в сътрудничество с природата като засаждаме дървета, отглеждате цветя, храните птиците.

6. Изпращайте енергия на елементалите, които се грижат за дърветата, водата, цветята и планините, за да ги поддържат здрави. Правете това с радост и благодарност.

7. Учете и другите да ценят природата. Правете го с любов и радост и тези хора ще започнат да разбират нуждите на Земята.

8. Правете нещата спонтанно. Освободете се от свръх-планиране и организиране.

9. Отделете всеки ден време, в което да не правите нищо. Оставете място едновременно в къщата и в главата си, за да стане чудото.

10. За да се свържете с елементал, който иска да работи с вас, седнете на тихо място сред природата, затворете си очите и повикайте този елементал. Забележете какъв елементал ще дойде. Попитайте какъв е неговият дар и как се казва. Слушайте какво ви казва той, изпълнявайте съветите му и вашите взаимоотношения ще стават все по-здравни.

Превод: д-р Св. Балтова

СЕЗОНИ

ПРОЛЕТ

Как се разлистват гърветата. Листата на липата се показват сбръчкани и увисват, а над тях стърчат розовите рога на закопчаните още пъпки.

Дъбът се разлиства строго, с особена грижа за всеки свой лист, дори за най-малкия, защото и в бебешката си възраст той все пак е дъбов лист.

Трешетликата се появява най-напред не в зелена, а в светлокафява греха и още в най-ранно детство люлее гребните си като парички листенца.

Кленът става жълт, гланите на листата му са свити в юмруци, висят тежко и смутено като подаръци.

Боровете застават пред бъдещето със силно стиснати смолистожълти пръстчета. Когато пръстчетата се разтворят и изправят, съвсем приличват на свещички.

В ниското, при земята, гребосъците подрасли бързат да покажат, че и те имат пъпки както големите гървета, пък и по красота не им отстъпват, и че цялата разлика при тях е във времето – ще дойде нашето време и ние ще пораснем!

... Малките елички бавно наливат със светлозелен живот своите пръстчета и сравнени с тъмната зеленина на елите, почти белеят. Смешни са тези бели ръчички на малките ели – както са смешни големите лани на малките кученца.

Любов. За нас, хората, през пролетта няма по-ценен и по-близък пример в природата от разпукването на набъбналите пъпки. Тогава мислим за себе си: „Нима ние, хората, всеки поотделно, не приличаме на готова да се разпукне пъпка, на тази люспица, зад която се крие бъдещо гърво? Не ни ли отделя тя от великия свят на природата?“

Чувството за собственост ни отдалечава от природния свят и ние така се стремим да запазим това чувство, че пилеем живота си в това – да не позволим на нашата пъпка да се разпукне.

Но колкото и да се мъчат хората да подтиснат живота в себе си, идва пролет, пукват се пъпките, зеленината излиза навън и

ние, закоравелите собственици на заключената в нас природа, наречена тяло, изпагаме във възторг – и това велико чувство за свобода се казва любов.

ЛЯТО

Който успее да срещне зората, той получава ключ за живата вода на живота...

Ако можеха всички да разберат това и да започнат да учат децата си благоговейно да се готвят в предутринния час за новия ден...

И на село, и в града аз винаги ставам в ранен предутринен час.

*

Към десет часа се върнах на същата хладна, спяща полянка, където бях рано сутринта. Там сега в слънчевия огън всичко ехтеше от цветовете, кипеше, благоуханеше, като че ли тук с общи усилия се вареше сладко.

ЕСЕН

Умните гуми са като есенни листа – ронят се без усилие.

Септември. Утрото е влажно, но небето обещава светъл ден. Денят изтича от нощта, както река от тъмен лес.

Есенни зори. И сутрин, и вечер заревото е жълто като зряла ябълка. В тия есенни дни навечер жълтото небе силно заруменя и от това сякаш стана по-топло. Жълтозелената заря завършваше с неясно синя ивица, зад която се скриваше слънцето.

ЗИМА

Влязох в гората. Насреща ми – заспали потоци тишина.

Никой не умее така да се притаява, както водата, но и човешкото сърце понякога се скрива много надълбоко и оттам светва като заря над голяма тиха вода. Затаява се сърцето на човека и от това се ражда светлина.

Из книгата на Михаил Пришвин
В РАНЕН ПРЕДУТРИНЕН ЧАС

Паневритмията и етерното тяло

г-р Светла БАЛТОВА

Паневритмията е дадена от Учителя Беинса Дуно като духовна практика, уникална в човешката история с това, че позволява на големи групи хора да работят върху етерните си тела не само индивидуално, но и да изграждат етерно пространство, в което да навлизат Христовите енергии. Тя е един от начините за подготвяне на новото човечество да посрещне Второто идване на Христос. Знаем от Учителя и от други източници, че Христос ще се прояви в етерно тяло.

Духовната наука разграничава четири вида етер, всеки от които има определени функции. „*Душата създава етерна обвивка на тялото*“, казва Учителя („Условия за разумния човек“). Етерното тяло на човека е пространството, в което „външния“ и „вътрешния“ свят преминават един в друг и обменят енергия. То е ключът за преминаване на силите от висшите планове към физическото тяло и обратно. То е пространството, където действат силите на душата. Учителят го нарича „магнетичната греха на любовта“. То е пряко свързано със Слънцето.

Силите на етерното тяло са в непрекъснато движение и при това движение те ритмично флукуират, като образуват заоблени, дъгообразни, криви линии. Учителя многократно е описвал значението на магнетичните, заоблени движения за здравето на човека. Всеки орган е обвит от електромагнитно течение и когато то флукуира нормално и ритмично, органът е здрав. Електричните течения са свързани с дейността на мозъка и централната нервна система, докато магнетичните – с дейността на вегетативната нервна система и нейния център – слънчевия възел. От беседите знаем, че между магнетичните и електричните течения в организма трябва да съществува баланс. Този баланс обаче много често се нарушава както от външни, така и от вътрешни фактори. Освен от замърсената външна среда, съвременното човече-

ство страда от нарушените вътрешни условия у човека – засилената, трескава активност на ума (тази част от него, която духовната наука нарича нисш ум или нисш манас). Човешкото съзнание е потопено в атмосфера на насилие, в която избуяват отрицателните чувства като страх, гняв, омраза... „*Под влияние на лошия живот*“ – казва Учителя – „*етерната обвивка се разкъсва или пропуква на места, което води до болести и неразположения.*“

Влиянието на външните фактори върху етерното тяло се отъждествява с външните енергийни източници и четирите природни елемента. Един човек е толкова по-здрав, колкото е по-добра връзката му с природата и нейните етерни енергии. А крайният източник на енергия за всички нас е Слънцето с неговата животворна светлина и топлина. Цялата Паневритмия е създадена така, че да укрепи и засили връзката на човека със Слънцето. Тя се изпълнява винаги на открито, сред природата, при изгрев слъние, в месеците, когато слънчевите течения са най-силни и етерното тяло възприема най-жадно слънчевата енергия. (Вж. „В царството на живата Природа“). Така етерното тяло на човека се поставя във връзка с целебните етерни сили на природата.

Изграчите в кръга на Паневритмията и музикантите в средата му очертават символа на Слънцето – соларния кръг, който при втората и третата част на танца се превръща в пулсиращи радиални слънчеви лъчи.

Движенията на този танц са органични – Учителя казва, че са записани в природата и са взети от там. Използвайки терминологията на съвременната психоанализа, можем да кажем, че това са архетипни движения, които са познати на всяка човешка душа. Затова Паневритмията се възприема отведнъж и изцяло от хора от всички националности, възрасти и вероучповедания.

Друг важен фактор е музиката. Вибрациите на музиката сами по себе си могат да лекуват, като хармонизират вибрациите на тялото. Този ефект многократно нараства при съчетаването на музика и органично свързани с нея движения.

Ритмичните плавни движения позволяват на етерните енергии да протичат в тялото, следвайки естествения си ритъм. Етерното тяло се настройва към течението, идващо от Слънцето, при което космичният ритъм прониква по-пълноценно в нашите тела.

Етерното тяло е създадено от душата и се влияе от нейния вътрешен свят.

Още по-мошни, макар и невидими, са влиянията на Паневритмията точно върху вътрешния свят на човека, върху емоционалното (астралното) и умственото му тяло, и чрез тях, „отвътре“ – върху етерното.

Правилното изпълнение на Паневритмията не се ограничава до физическите движения. За да я изпълнява истински, а не механично, човек трябва да я **преживява**, да съпреживява текста и вложените в него преклонение и любов към живата Природа. Радостта и възторгът, които бликат от простичките стихове, ни правят съпричастни на заобикалящата ни красота, като отварят пред нас свят на хармония – светът, обитаван от по-еволюирани същества. Нещо повече – помагат ни да влезем в този свят, съществуващ паралелно с ежедневието ни. Текстът на песните изглежда елементарен за изкушените в поезията. Той обаче съдържа две неща, които го отличават от човешката поезия. Съставен е изцяло от архетипни образи, които отключват невидимите кътчета на човешката душа: капчиците роса, хвъркашите птички, бляскавите звезди-брилянти, чистата Луна и разбира се – Слънцето, което е най-често срещаният образ в текста на песните. Втората особеност на този текст – както веднъж забеляза един от най-дълбоко проникналите в дълбините на Паневритмията музиканти – е, че е напълно лишен от човешки страсти. Такъв е текстът, диктуван от Асавита на с. Олга Славчева.

Второ условие за истинско изпълнение на Паневритмията е тя да бъде практикувана като динамична медитация – човек да спре активността на нисшия ум. Анализването на детайлите, споровете, логическите разсъждения трябва да са останали назад и при започване на танца умът да е спокоен, съзерцаващ. Тогава се създават условия за едно важно събитие – възприемане чрез сърцето, отваряне на сърдечната

чакра, известна като анахата чакра, или както го нарича Учителя – „духовното сърце“. Отварянето на този сетивен орган поставя човека във връзка с целия космос.

„Сърцето е пулсът на целия космос. Всяко биене на сърцето е космическо. Това показва, че сърцето е свързано с космичната енергия. При всяко биене на сърцето иде нова енергия, вследствие на което целият организъм се обновява.

Казано е в Писанието: „Ще напиша закона си в сърцето на човека“. Значи сам Бог е написал закона си в човешкото сърце. Който има светлина, той чете Божия закон в оригинал и оттам го превежда на хората. И Моисей написа законите по същия начин. Оригинален, който се намира в човешката глава и в човешкото сърце, философите наричат „акашови записи“. („Възможности за щастие“, 144 стр.)

Тогава човек има възможност да осъзнае единството на Живота.

И така, съчетанието на музика, поезия и естествени, ритмични движения въздейства на етерното (виталното) тяло на човека, отваря го за контакт с живата Природа. А какво всъщност се крие зад понятието „жива Природа“? Това е Духовната йерархия от напреднали, завършили земната си еволюция същества.

„Природата е тяло на Бога.“

„Духът Христов е изблик на Великата любов. Тя е любовта на ангелския свят, любовта на тия възвишени същества, които регулират живата природа.“

На тия живи същества Бог е поверил разпореждането с живата природа.“ („Двата природни метода“).

Следователно онзи, който изпълнява Паневритмията като динамична медитация, се настройва за среща с духовните същества, и колкото по-възбуждено, с отворено сърце и душа изпълнява този танц, осъзнавайки и **съпреживявайки** идеите, вложени в него, толкова повече човек би могъл да се доближи до Духовната Йерархия и нейната глава – Христос.

Тогава у човека би се извършила трансформация, съответстваша на алхимичното превръщане на металите в злато.

Паневритмията е метод, даден именно за новото човечество. Какви са белезите за това?

Епохата на Водолея е наречена още епохата на груповата активност, на груповото усилие, при което индивидът трябва да постави постиженията си в служба на Цялото. За разлика от медитативните практики на миналото, извършвани в усамотение, Паневритмия не може да се играе от сам човек. Състоянието на вътрешна

хармония и възбужденост трябва да бъде достигнато и споделено от групи хора, достигайки понякога хиляди. Това има неимоверно силен ефект върху околното пространство.

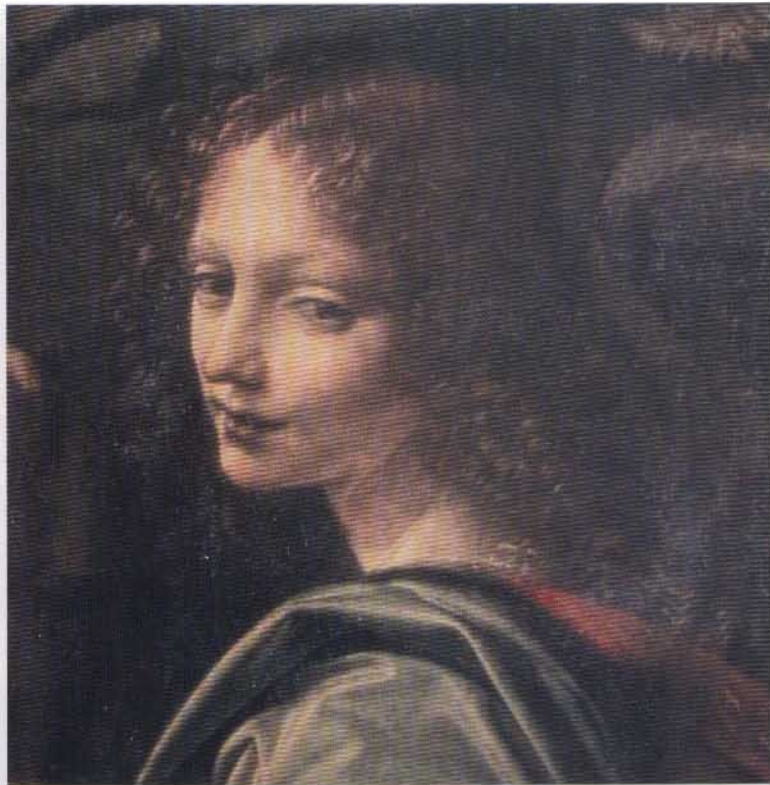
Чрез етерното пространство човешкият индивид е свързан с енергиите на Земята и космоса. Когато етерното тяло е в нормалното си балансирано състояние, то е „лечителят“ у човека. Всички лечебни техники и методи по един или друг начин се опитват да стимулират точно този „вътрешен лечител“. Колко мощно е целебното въздействие на груповата дейност, насочена към хармония и единение, което създава среда за енергиите на Любовта в етерното поле на Земята!

Когато става въпрос за възбуждане на ума при изпълнение на Паневритмията и настройването му в медитативно състояние, това е нещо, коренно различно от екстатичните състояния, от загубата на контакт със заобикалящата среда. Напротив, тук всеки участник е концентриран както върху собствените си движения, така и върху тези на останалите. Той се стреми да бъде 100% в тялото си и във физическото пространство, при това е част от група, която образува сложни геометрични фигури, изпълнявани в движение. И всеки индивидуален изпълнител е отговорен за хармонията на танца. Това изисква едновременно състояние на концентрация и прецизна пространствена ориентация, съчетани с медитативна възбужденост, способности за пребиваване едновременно и пълноценно във „външния“ и „вътрешния“ свят. Качества, които ще бъдат присъщи за по-високо развитите индивиди на новото човечество.

На стр. 37

горе дясно: „Мадоната в пещерата“ – детайл
Ангелът, Леонардо да Винчи

долу: „Благовещение“, Фра Анжелико

amizi
leur e
se r
entre

me

r m
de
ante
ble
our
de
abo
onrodete

БЛАГОДА

MNOGO БЛАГОДАРИЯ

fu
M

Se cherchez Soc

ANDER

M. Merci à frères et sœurs pour leur accueil et leur soutien et leurs précieux échanges que nous espérons continuer.

M

leur accueil et leur soutien et leurs précieux échanges que nous espérons continuer.

mes

del.

ЕДНА КРАСИВА СРЕЩА

Хорът на Общество "Всемирно Бяло Братство"* в България

Андреј ГРИВА

„Благодаря много на всички наши братя и сестри от Бялото Братство в България! Никога няма да забравим тази среща...“

„Благодаря за споделените Любов и Светаина...“

„Благодаря за чудния живот, който се изживява от всички братя и сестри в България, този Божествен живот, който Учителят Петър Дънов ви е дал и е направил така, че той да протече през вас. Благодаря вътрешно и външно...“ „Приемете голямата ми благодарност за приета, изпънен с топаота и светаина, и за огромната ви щедрост...“

„Това е първото ми пътуване до България и за мен то е едно Поклононичество. И свещените моменти, които преживяхме заедно, се записват в Книгата на Живота...“

„Тази седмица в България беше наистина един подарък от Небето. Мерси, мерси, мерси... Сега ние сме така силно свързани, че ще можем да започнем една Работа за идването на Златната епоха на Земята...“

„Да живее България! Да живее Братството! И за вас, във всичките ви проекти - Мъдрост, Истина, Любов!“

„Забелязах, че за да се изяви диханието на Небето, трябва да сме заедно - в братство, в единство. Благодаря за топия прием - човек се чувства у дома си...“

„Благодаря! Но най-важното не може да се изкаже с думи...“

„През 2001 открих величието на българската природа (Рила, Мусала); през 2003 открих величието на българското сърце и душа...“

„Учителят е прав, когато казва, че Златната епоха ще дойде чрез музиката. Едва сега го разбирам. Защото чрез музиката се разбираме и се обичаме, когато се разбираме. Преживях наистина чудесни, магични неща. Благодаря!“ „Благодаря, благодаря, благодаря! За вашата любов, за вашата истина, за вашата духовност. И знам, че съм част от тази страна завинаги!“

„Богат обмен, богато общуване, връзки, които имат за нас дълбоко символично значение. Успяхме да се докоснем до едно друго измерение на времето, до безвремето. Благодаря за лъчезарните ви погледи и усмивки!“

„Какво да кажа...? Любовта ни свързва. Братя и сестри от толкова отдавна! Ние ще неет още много пъти заедно, и то все по-добре... за да разтърсим света. Истина + Правда + Любов + Мъдрост = Добродетел. Много благодаря!“

---

* Общество „Всемирно Бяло братство“ е основано във Франция от един от учениците на Учителя Петър Дънов - Михаил Иванов (1900-1986). През 1937 г. Михаил Иванов заминава за Франция, където скоро около него се формира голяма група последователи. Създадената от него комуна в Бонфен, Южна Франция, процъфтява, последователите му наброяват десетки хиляди. Създават се и клонове в Швейцария, страните от Западна Европа, Северна и Южна Америка, Африка и Близкия Изток, Австралия. След посещението си в Индия през 1959-1960 г. той се завръща, получил посвещение от представител на древната индийска мъдрост. По това време приема името Омраам Микаел Айванхов. Заедно със Словото на Учителя Петър Дънов, Михаил Иванов пренася и музиката му, която и досега звучи на чист български език в изпълненията на неговите последователи по цял свят. Първото организирано посещение на представители на общество „Всемирно Бяло Братство“ в България беше през 1995 г., когато техният хор изнесе концерти в София и Пловдив.

Какво повече да кажем? Не можем да поместим тук всичко, което написаха и казаха нашите гости, за да изразят своето вълнение, благодарност и радост. Още повече че огромната част от тези чувства се изразиха без думи - в погледи, усмивки, сълзи, презръдки, ръкостискане... И в музика...

fraternité en unité - a
 Merci d'accueillir
 Si chaleureusement
 à son est chez soi
 Merci
 Charles Beins
 c. elisaveta
 "Merci à tous les frères
 et sœurs bulgares de
 leur accueil chaleureux
 et lumineux et des
 formidables échanges que
 nous avons eu
 " Merci à la fraternité Bulgare,
 aux frères et sœurs
 pour leur accueil
 mais l'essentiel me fut de
 dire avec les mots...
 Juste à travers
 car nous sommes toujours
 unis par le cœur.

26 октомври - 2 ноември 2003. Скромна времева рамка, успяла да вмести богато емоционално и духовно съдържание. Хорът на Всемирното Бяло Братство пристига от Франция в България. Представители на 12 националности се срещат в страната, където се е родила музиката на Учителя Беинса Дуно - музиката, която ги е събрала. В тези няколко дни се осъществява една от давна мечтана среща на души със силен духовен стремеж; едно пътуване по свещени места на България, свързани с пътя на Учителя и на Бялото Братство; едно съвместно музициране, което донася на всички - и изпълнители, и слушатели - вълнуващото преживяване на чувството, наречено заедно.

Варна, Магара, Велико Търново, Арбанаси, Етъра, София - места със силен и жив български дух. Началото на това пътуване е Варна - недалеч от тук започва земния си път Учителя Беинса Дуно, тук той поставя началото на Духовната „верига“; тук е роден Михаил Иванов, тук те са се срещнали (хотел „Лондон“). Първият концерт е издържан, стилизиран, двата хора - гостите и нашият хор „Евера“ - за първи път са заедно на сцената, тържествен финал с „Братство, единство ние искаме.“ Общото светло състояние, отвореност и хармония се отбелязват със зна-

ци от небвидимите приятели: в момента, когато Димитър Калев обяснява, че името на Варна произлиза от Варуна - „космична вода“, започва да вали тих гъжд; когато на другата сутрин - облачна, сива и ветровита - всички се събират на скалата, където Учителят е посрещал изгрева, пеят „Аум“ и медитират заедно върху Любов, Мъдрост, Истина, изведнъж облаци се разцепват в средата на небето и слънцето ослепително блясва, а

de dire que l'âge du
 viendra par la musique...
 Je le comprend seulement
 maintenant car par la
 musique on se comprend
 et on s'aime quand on
 se comprend!
 J'ai vraiment vécu des
 choses merveilleuses et
 magiques
 Je remerciais
 BLAGODARIA
 БЛАГОДАРНА
 "Que la joie et la lumière soient
 toujours dans votre cœur et votre
 esprit et que l'Unité se réalise
 dans un monde plus juste et plus
 harmonieux"
 "Que dire...? L'Amour nous
 unit. Frères et sœurs d'aujourd'hui
 si longtemps; nous chanterons
 encore. Devenir ensemble et
 toujours mieux... pour
 bouleverser le Monde.
 istina + Pravda + Lyubov
 + Narodost = Dobrodelia
 МНОГО БЛАГОДАРНА

вятърът стихва... Нещо подобно става и в Магара, след концерта в неръкотворния храм на Пещерата - слънцето пробива през облаци и огрява в златисто вълнуващия спектакъл с онова иреално, всеопрошаващо осветление, което преобръща цялата картина и променя обемите на нещата...

Велико Търново - място на особена енергия; посрещане с хляб и сол. После Арбанаси - къщата, в която Учителя е създавал „Завета на цветните лъчи на светлината“, и древната църква с великолепни стенописи и удивителна акустика. Един импровизиран концерт в Търново, с много топла публика, в читалище „Надежда“, където Учителя е изнасял своите беседи. Всички чувстват особеното присъствие и енергията на това място. Всички смятат, че това е най-мистичният концерт, с най-дълбокото проникновение.

В Етъра се докосваме до българската автентичност, гостите са впечатлени от атмосферата и фолклора. Група деца, облечени в красиви носии, играят нашите великолепни танци.

В София се събираме най-напред на мястото на Учителя. Посещението на гостите

е със смирение. Цялостното им победение излъчва благоговение. Повечето от тях не са идвали в България досега и се интересуват за стария „Изгрев“; от въпросите им личи, че знаят доста.

Финалът – концертът в Зала България – 31 октомври. Залата е препълнена, вече няма места дори за правостоящи. Всички са вдъхновени. Двата хора пеят поотделно, после заедно. Музиката, радостта, идеите се преливат...

Следват пресконференция на тема „50 години Бонфен“, на която е прожектиран

филм за историята на братския център там, и сърдечна обща среща, където всеки от гостите получава малък подарък и възможността да каже няколко думи за своето преживяване... Накрая и ние можем да завършим с думите, с които завършват описанието на своето пътуване нашите гости: „Благодарим на Бога! Благодарим на Архангелите и на всички Ангели! Благодарим и на всички братя и сестри от всички страни, които споделиха с нас силните моменти на това незабравимо пътуване, които ние грижливо пазим в сърцата си.“

КАРТИТЕ ТАРО

Из книгата „Медитации Върху ТАРО“ на В. ТОМБЕРГ

Продължение от миналия брой

Смъртта

Мили, неизвестни приятели,

На Тринадесетата карта Таро – *Смъртта* е изобразен скелет, който покосява всичко, подало се над повърхността на черната земя – ръце, глави и т. н.

Нашият емпиричен опит със смъртта представлява *изчезване* от физическия свят на живите същества. Такъв е опитът, който добиваме отвън с петте си сетива. Но изчезването като такова не се ограничава единствено в сферата на външния сетивен опит. То включва и сферата на духовния опит, сферата на съзнанието. Тук образите и представите изчезват също както живите същества изчезват за сетивните ни възприятия. Това наричаме „забвение“. Това забвение се разпростира всяка нощ върху нашата памет, воля и разбиране до такава степен, че ние съвършено забравяме *себе си*. Това забвение наричаме сън.

По отношение на цялостната съвкупност на нашия опит (вътрешен и външен) забвението, сънят и смъртта са всъщност три прояви на едно и също нещо – „онова“, което води до изчезване. Казано е, че сънят е по-малкият брат на смъртта. Ще добавим, че забвението е брат на съня.

Забвението, сънят и смъртта са три различни по степен прояви на един и същ принцип, или сили, водещи до изчезването на интелектуалните, психическите и физическите феномени. Забвението се отнася към съня тъй, както сънят към смъртта. Или с други думи, забвението е за паметта същото, каквото е сънят за съзнанието, а сънят е за съзнанието същото, каквото е смъртта за живота.

Човек забравя, заспива и умира. Човек си спомня, пробужда се и се ражда.

Когато Природата ни забравя, ние умираме; когато се забравяме, ние заспиваме; когато загубваме интерес към нещо, ние го забравяме.

Това е образът, представен от Тринадесетия аркан на Таро. *Контекстът* на тази карта представя *принципа на изваждането* посредством забвение, сън или смърт. На него виждаме черната земя, сини и жълти тревички и скелетът с коса в ръцете. Картата съдържа и четвърти елемент, представен от човешки глави, ръце и един крак, към които ще се върнем допълнително.

И така, Тринадесетият аркан представя *принципа на изваждането* или смъртта, и е противоположен по своята същност на принципа на събиране или допълнение, или живот.

Забвението е средство, необходимо за прехода от едно състояние на съзнанието в друго. Даже в съня си, който можем да считаме за естествен екстаз, човек забравя дневния свят, за да премине в нощния. Иначе нощният свят би се смесил с дневния и човешкото съзнание не би могло да се справи успешно с дневните си задължения и задачи.

Учителите по Раджа-Йога, Бхакти-Йога и Джнана-Йога обучават в практики за пълно забвение на феноменалния свят с цел достигане на съвършено съзерцание. Учението за забвението можем да срещнем и в мистичната Кабала, и в мюсюлманския мистицизъм, т. е. в суфизма.

Ако мистичният съюз на гушата с Бога означава забвение на феноменалния свят и припомняне на Бога, то смъртта е едновременно и *зовът* на по-горното, и *забвение* на по-долното.

И така, раждането, пробуждането и припомнянето, от една страна, и смъртта, заспиването и забвението, от друга, съставят, така да се каже, двете „опорни сили“ на реалността. Те се проявяват в забравя и припомняне, в ритъма на заспиване и пробуждане, на раждане и смърт – също така и в дишането на организма, в кръвообращението и храносмилането. Те представляват „да“ и „не“ във всички сфери – ментална, психическа и физическа.

Ако се върнем на картата на Тринадесетия аркан, ще видим на нея Смъртта, жънеща ръце, крака, даже глави, които са се

подали над повърхността на черната земя. Тя не покосява нито растящата трева, нито цели човешки фигури, които при това отсъстват.

Смъртта се явява като страж, действащ на определено ниво, отсичащ всичко, подаващо се над това ниво. Тя действа по-скоро като хирург – и то какъв хирург!

Смъртта се грижи за това във виталния (етерния – б. ред.) свят да не проникнат „емисари“ от физическия свят. Като истински хирург тя отсича тези „електрически“ части на физи-

ческото тяло, които се подават отвъд прага, от който започва виталният (етерният) свят. Така тя ампутира болните органи на тялото, болни в смисъл, че са проникнали в непринадлежащата им по право част на битието. Следователно на тази карта виждаме смъртта като страж между двата свята, който се ползва от методите на хирурга, за да изпълни задълженията си.

И така, не е ли Смъртта изобщо изцелителното начало в този свят? Дали тя е призвана да убива или да изцелява с методите на хирурга?

Предлаганият от мен отговор, драги неизвестни читателю е, че Смъртта е безусловно изцеляващото начало в този свят. Тя ампутира негодните вече части – дори цялата съвкупност от негодни части, т. е. цялото физическо тяло – в името на човешкото освобождение.

Умереност

Мили неизвестни приятелю,

На Четиринадесетия от Големите аркани виждаме Ангел в червено-синя одежда, извършващ, или наблюдаващ, странно действие. Той прелива прозрачна вода от един съд в друг, или по-точно я излива почти хоризонтално, под ъгъл приблизително 45 градуса, гържейки съдовете на значително разстояние един от друг.

Какъв въпрос изниква спонтанно при внимателното разглеждане на картата и

нейното съдържание? Каква е *идеята* на този двукрил Ангел в синьо-червена дреха, с червен и син съдове в ръцете, който застава водата по странен начин да се прелива от единия съд в другия? Не ни ли носи той благата вест, че зад пределите на дуализма „или – или“ съществува „и-и“, „и едното, и другото“? Не ни ли призовава съдържанието на тази карта да го разтълкуваме като *взаимодействието на полярностите, или интегрираната двойственост?*

В предишните Аркани вече беше разгледан в различните му аспекти въпросът за полярните двойки – за полюса на полемиката (войната), създаваща „електрическа“ енергия и полюса на взаимодействието (мира), освобождаващо витални (етерни) сили. Сега Ангелът от Четиринадесетия аркан ни връща към проблема на полярните двойки, обещавайки ни друг отговор.

Бог е създал човека „по Свой образ и подобие“ (Битие 1:26). Божественият образ и подобие са се съчетавали в първоначалния човек до момента на грехопадението. След грехопадението образът останал недокоснат, но изначалното подобие било загубено. Вследствие на първородния грях човек пребивава в „уродството на неподобието“, като все пак е запазил предишния си образ.

Ангелът-хранител като верен съюзник съпровожда Божия образ в човека, като същевременно порочните наклонности си пробиват път в човешкия функциониращ организъм, който до грехопадението е бил Божие подобие. Ангелът-хранител поема върху себе си функциите, унищожени с подобие след първородния грях и така запълва създадената пукнатина. Той изпълнява функциите, разрушени от грехопадението.

Литургичната молитва гласи, че Ангелът изпълнява задълженията си по пет начина: като *пази, лелее, предпазва, посещава и се застъпва*. Следователно той представлява „пламенееща звезда“, светоносната пентаграма над човека.

Той *пази* в паметта си необозримото минало, преминаващо в настоящето, приготвящо незримото бъдеще. Ангелът-хранител се грижи да я има връзката между великото „вчера, днес и утре“ в душата на човека. Той е безкрайното „напомняне“ за изначалното подобие, за вечното предназначение на душата в симфонията на вселената. При нужда Ангелът-хранител пробужда спомени за предишните земни превъплъщения на душата, за да укрепи непрерывността на усилията във вътрешния ѝ подвиг – стремежа и търсенето на душата от живот в живот, така че отдел-

ният живот да не остане откъснат епизод, а стъпка от единия път към единствената цел.

Ангелът-хранител *лелее* духовното странстване, търсенето и стремежа на душата, тръгнала в този път. Това означава, че той запълва пукнатините в психическия функционален организъм, възникнали вследствие на изопаченото подобие и поправя недостатъците, ако има добра воля от страна на душата.

Защото *поддръжката* никога не означава подмяна на свободната човешка воля с волята на Ангела. Волята винаги и навсякъде си остава свободна. Ангелът-хранител никога не закача свободната воля на човека и смирено очаква решението или избора, взети в неприкосновеното светилище на свободната воля. Ако този избор е правилен, той веднага идва на помощ, ако не, остава пасивен наблюдател, ограничаващ се единствено с молитва.

Ако понякога Ангелът остава настрана от дейността на душата – когато тя не се съгласува с Божия образ, в други случаи

той може да прояви голямо участие – когато тази дейност не просто е позволена, но е и призванието на душата. Тогава Ангелът напуска обичайното си място на страж и слиза в сферата на действието – *посещава* човека.

Но постоянната дейност на Ангела-хранител е в това да пази човека. При това той компенсира несъвършенството на неговите физически сетива, лишени от ясновиждането след първородния грях. Той като ясновиждащ помага да бъдат съзряни психическите и физическите изкушения и опасности. Той предупреждава, помага, подсказва как да бъдат решени правилно. Но той никога не отстранява самото изкушение. Защото, както казва св. Антоний Велики: „Без изкушение няма духовен растеж“.

Колкото до последната, петата функция на Ангела-хранител – *застъпничеството*, тя се отличава от останалите по това, че е обърната нагоре, към небето, а не надолу.

Ангелът-хранител постоянно е над своя подопечен. Освен всичко друго това

означава, че той го прикрива от небесата, от взора свише. Ангелът-хранител закрива своя подопечен с крилата си, като му дава собствените си заслуги пред Божието правосъдие и взема върху себе си неговите прегрешения. Той като че казва: „Ако гърмът на гнева трябва да поразии моя подопечен, моето дете, то нека той поразии мен вместо него. Ако възмездието е неотвратимо, нека да постигне двамата ни.“

Ангелът-хранител защитава своя подопечен, както майка защитава детето си.

Затова картата на Четирнадесетия аркан изобразява Ангела като жена с крила, облечена в червено-синя дреха.

Несъмнено до грехопадението човек е бил надарен с крила, но впоследствие ги е изгубил. Как да ги върнем?

Крилата са органи на фините тела – астралното и етерното, те не са разновидност на дейността на съзнателния Аз. Така че проблемът с крилата има отношение към *несъзнателното*. Тук става въпрос за усилието да се придобие полуорганичен характер на духовни дейности, обърнати към Бога, като молитвата и медитацията, т. е. за преобразуването на осъзнати действия в психо-витални потоци във фините тела.

Ключът е съветът на апостол Павел: „Непрестанно се молете.“ Не е възможно да се молиш съвършено осъзнато без прекъсване, но е напълно възможно да пренесеш молитвата си от съзнанието в подсъзнанието, където тя да бъде непрекъсната. Астралното и етерното тяло могат да се молят непрекъснато, нещо, на което съзнателният Аз не е способен. Впрочем последният може по собствена инициатива да даде началото на потока на непрекъснатата молитва в съзнанието и след това да я пренесе в подсъзнанието: в психическото (астралното) тяло и виталното (етерното) тяло. Той дори е способен да я предаде на физическото тяло, както виждаме в книгата „Откровени разкази на странника пред неговия духовен отец“. Тази книга принадлежи на неизвестен автор от 19 век и е посветена на практическа тренировка в непрестанна молитва. В нея се разказва как странникът (авторът) се събудил една нощ и чул как сърцето му отчетливо отбива словата на молитвата: „Господи Исусе Христе, Сине Божий, помилуй мене, грешния.“

И така, непрестанната молитва, извършвана в психическото и виталното тяло, образува в тях възходящи потоци, което може да доведе до образуването на крила. Казвам „може“, защото за образуването на крилата е необходимо още нещо – поток свише, движещ се срещу течението, отиващо нагоре. Крилата се образуват само когато двата потока – потокът на човешкото подвижничество и този на богатата се срещнат и се слепят. Дяволът от Петнадесетия аркан на Таро също има крила, но те са направени от енергия, породена от долу. Те са лишени от богатата свише. Напротив, крилата на Ангелите съществуват благодарение на съчетанието на усилие и богат, което е валидно и за крилата, които човек тепърва ще придобие. И тук решаващата роля има Божествената богат. В крайна сметка крилата са *дар* на Божествената богат.

Наличието на истински и „законни“ крила в подсъзнанието на човека (т. е. в неговото психическо и етерно тяло) не може да не оказва влияние на съзнанието му. Преди всичко и основно това се проявява като постоянна насоченост на съзнанието към Бога. Човек усеща непрекъснато присъствието на Бога и на духовните светове, и нищо не може да му отнеме или да подтисне това чувство.

Що се отнася до ръцете – а Ангелът на Четирнадесетия аркан има ръце – те са свързани с хоризонталата, т. е. с полето на взаимоотношение с другите живи същества. Ако законът на крилето е Любовта към Бога, законът на ръцете е любовта към ближния. А законът на краката е любовта към земната Природа.

Ангелът на Четирнадесетия аркан държи в ръцете си два съда, съединени от водната струя. Така ние се приближаваме непосредствено към проблема за течностите.

Проблемът за течностите е проблем за динамичното функциониране на цялостното човешко същество, т. е. телесно, психическо и духовно. Въщност това е проблемът за живота, разглеждан като всеобхватен духовен, психически и материален процес. Защото подобно на физическата циркулация, съществува и система на витална и астрална циркулация, които на свой ред са просто отражение на циркула-

торната система, включваща в себе си дух, гуша и тяло – триизмерното тяло – в живо единство. Принципът, лежащ в основата на тази циркулаторна система, е Божието подобие. И понеже именно то е било изопачено от първородния грях, на Ангела-хранител е възложена мисията да се грижи за здравето на съвкупната циркулаторна система. Затова Ангелът-хранител следи за работата на духовно-психично-материалната циркулация, т. е. за живота и здравето на цялостното човешко същество. Картата на Четирнадесетия аркан го показва зает с тази работа по регулирането на циркулаторната система.

Ето защо Четирнадесетия аркан традиционно се нарича „Умереност“. Защото става въпрос за мярата в течното съотношение между образа и подобие, толкова необходими за живота и здравето.

Умереността като духовно упражнение е задачата за познаване на съотношението между образа (или монадата) и подобие (или феноменологичната личност) и

Ангела-хранител (или индивидуалната благодат).

Четирнадесетият аркан е посветен и на тайнството на вдъхновението. Той е духовно упражнение, посветено на вдъхновението.

Вдъхновението не е нещо, което просто се случва, както е с видението. То не е и резултат на съвкупността от усилията за самоовладяване, усилията за саможертва, смирение и аскезис, както това е при интуицията. То е съ-действие, съгласувано действие на Висшата същност и нисшата същност. Такова съдействие е именно потокът, изливащ се между двата съда.

Има два съда, между които протича потокът на мисълта – вашият и другият. Това е и състоянието на душата, необходимо за да има вдъхновение. Арканът на вдъхновението, Четирнадесетият аркан, е арканът на двата извора, двата потока на мисълта, които се срещат, сливат се и образуват истинското *вдъхновение*.

Дяволът

Мили, неизвестни приятели,

Пребивавайки все още под впечатлението на Аркана на вдъхновението, ...ние заставаме пред друго крилато същество. То стои на пиедестал в целия си ръст, като държи запален факел над две фигури, привързани към пиедестала. Предстои ни да преминем към Аркана на *анти-вдъхновението*.

Петнадесетият аркан ни приобщава към тайната на *електрическия огън* и *упоението* от анти-вдъхновението.

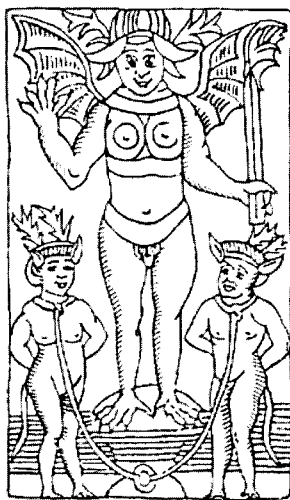
Централният персонаж на картата представлява андрогинна същност с насочени нагоре криле на прилеп. Дясната му ръка е вдигната, а в лявата има запален факел. Крилата и краката му са сини. Поясът му е червен, а на главата си има шутовска шапка с два рога, подобни на еленови. Това е и цялото му одяние.

Другите два персонажа са голи мъж и жена. И двамата имат животински опашки и уши.

На главите си носят същите шапчици. Ръцете им са вързани зад гърба с връв, която обвива и шиите им и е завързана за долната червена част на пиедестала на главния персонаж. Той има още една забележителност – криволег е, очите му са събрани към носа.

Цялостният контекст на картата изразява идеята за робството на две същества, привързани към трона на страшен демон. Картата не ни говори за метафизиката на злото, но ни показва един във висша степен практически урок за това, как можеш да се лишиш от свобода, попадайки в робство на ужасно чудовище, което довежда хората до израждане, като ги превръща в себеподобни.

Основната мисъл на Аркана е пораждането на демони и властта, която те добиват над онези, които са ги родили. Това е Арканът на създаване на изкуствени същества и клопката, в която попада техният създател,

ставайки роб на собственото си творение.

Светът на злото не се състои само от същества от небесната йерархия, които са могли да паднат (с изключение на серафимите), но и от същества с *нейерархически* произход, които, подобно на болестотворни бактерии, произлизат от злостния произвол на отделните индивиди.

Съществува „йерархията на лявата ръка“, чиито представители действат в рамките на закона и строго се ограничават с функциите на обвинители, призоваващи на съд. От друга страна, има „микроби на злото“, или същности, създадени изкуствено от хората в плът и кръв. Последните по своята същност са демони, чиято душа е образувана от някаква страст, а тялото им е съвкупност от електромагнитните вибрации, произведени от тази страст. Такива например са ужасните „богове“ на финикийците, мексиканците и дори днешните тибетци. Ханаанският Молох, изискващ кървави жертвоприношения на новородени, не се отнася към йерархичните същности – добри или зли, а представлява зъл егрегор, т. е. демон, колективно изкуствено създаден от общността на опиянени от страха хора.

Как се поражда един демон? Раждането му, както и всяко друго раждане, изисква взаимодействие между мъжкия и женски принцип, т.е. между волята и въображението – раждането му в случая става в психическия живот на индивида. Извратеното и противоестественно желание, съпроводено със съответно въображение, поражда с общи усилия демон.

Затова мъжът и жената, привързани към пиедестала на главния персонаж на картата – Дявола – не са негови творения или деца, както бихме могли да помислим, сравнявайки много по-малкия им ръст. Напротив, те са неговите родители, поробени от собственото си създание. Те олицетворяват извратената воля и противоестественото въображение, гали живот на андрогинен урод, т. е. на същество, притежаващо желание и въображение и господстващо над породилите го сили.

Петнадесетата карта на Таро съдържа важно предупреждение и към онези, които сериозно се занимават с магия: това е магическия Аркан за създаването на демони и за властта, която те впоследствие придобиват над своите създатели.

Ние, които сме се сблъскали с гореописания егрегор, както и с други демони, създадени от колективната воля, обсебена от националистически амбиции, на почвата на въображението, почерпило идеите си от областта на биологията – егрегора на национал-социализма, ние знем от първа ръка колко са страшни силите, скрити във волята и въображението ни и каква отговорност носят онези, които ги пускат на свобода.

Колко са верни думите „Който сее вятър, ще пожъне буря!“ И то каква буря!

Но към какви критерии трябва да се придържаме, за да разпознаем вдъхновените от анти-вдъхновението?

Ще отговорим с думите на един от най-опитните учители в практиката на духовно самоусъвършенствуване – Св. Антоний: „...защото с Божия помощ не е трудно да се разпознаят добрите и злите ангели.

Видението на светлите е невъзмутително. Те се явяват безмълвно и кротко и затова в душата незабавно се възцарява радост, веселие и гръзновение... Душевните помисли са невъзмутими, неразвълнувани и душата, озарена от видението, съзерцава явилите се... Такова е видението на святите.

А нашествието и видението на злите духове е възмутително, с шум, глас и вопли, подобно е на буйните тълпи от лошо възпитани младежи или разбойници. От това в душата незабавно се явява смут, боязън, безпорядък на мислите, тъга, ненавист към сподвижниците, униние или печал, смъртен страх и накрая – лоши желания, неуважение към добродетелите, нравствено разстройство.“

(Следва)

УЧИТЕЛЯ ЗА БИБЛИЯТА, изд. Бяло братство, 2003

г., т. 1, 463 стр., цена 5,90. Тази книга дава на читателя изключителната възможност да се докосне до мъдростта на Библията, разкрита чрез погледа на един посланик на Духа. Книгата е плод на неколкогодишна самоотвержена работа на съставителката върху стотици беседи и лекции и съдържа в себе си коментарите на Учителя върху библейски сюжети,

трактовата, която той им дава. Много от беседите си, особено включените в сериите „Сила и Живот“, Учителя е започвал с цитат от Библията, върху който е построявал целия текст. Тълкованията, които е давал, поразяват с неочакваните връзки и дълбочината на проникновението. Образите и картините с хилядолетна давност оживяват и добиват актуално звучене и смисъл, който стои извън времето. Интерпретацията на Учителя ни дава възможност да осъзнаем защо Библията е „вечна книга“ и повдига булото, закриващо от взора на съвременния читател дълбокия смисъл, закодиран в библейските истории.

Първият том на книгата включва коментарите върху Стария Завет. Съставителката Росица Иванова и редакторът Константин Златев ни поднасят възможността да се докоснем до Свещените писания на Стария Завет, разчетени чрез мъдростта на Учителя.

УЧИТЕЛЯ ЗА БИБЛИЯТА, изд. Бяло Братство, 2003 г., т. 2, 325 стр., цена 5,90 лв.

Вторият том включва коментари и тълкования на Учителя върху Новия Завет.

РАЗУМНИТЕ СЪЩЕСТВА, Учителя, лекции на Младежкия окултен клас, г. XVI (1936–1937), т. II, изд. Бяло Братство, 2003 г., 240 стр., цена 4,00 лв.

СВОБОДА НА ДУХА, Петър Дънов, изд. Хермес, 2003 г., 399 стр., цена 7.50 лв.

Книгата е третата от поредицата избрани беседи на Учителя Петър Дънов, които издателството предлага на читателите. Тук са подбрани, от съставителката Мария Кисова, неделни беседи от времето 1914–1925 г., които Учителя е изнасял пред широк кръг слушатели на Изгрева. Смесовото ядро на книгата е свободата, разбирана като творчество на духа, като висш израз на Божественото начало в света и като безгранични възможности за човешкия избор. Прави впечатление оригиналният подход на Учителя при тълкуването на различните аспекти на свободата. Обикновено темите на беседите са изведени от библейски

текст и обстойно разработени в изложението. Тук е мястото да отбележим и да насочим вниманието на читателите към факта, че рядко може да се срещне по-съвременно и актуално тълкуване на евангелски притчи и сенценции от това на Учителя Петър Дънов. И така, пред нас е представено израстването на човека – през противоборството на плътта и духа, през новораждането, Възкресението и спасението до срещата му с Христовия дух – възплъщение на най-мощната сила в света, повдигнала човечеството до висшите сфери на Духа.

ФИЗИОГНОМИЯ (из

Словото на Учителя Петър Дънов), съставител Цанка Якимова, ИК Синергия, 2003 г., 207 стр., цена 4 лв.

Това е втората книга, съставена по бележки от лекции на Учителя. (Първото ръководство по физиогномика – *Лицето-огледало на човешката душа* беше издадено през 1997 г. под съставителството на г-р Васил Велев). Както е известно, Учителя е съветвал учениците си да изучават човешкото лице и линиите по него като книга, по която природата е писала и по която човек сам е отпечатвал стъпките на своя духовен път. Книгата съдържа подредена информация за частите на човешкото лице с оригинални схеми от Учителя, отделено е място и за ръката, почерка и движенията.

Съставителката Цанка Якимова е съвременничка на Учителя и до края на земния си път работеше усърдно върху Словото му, систематизирайки извадки по многобройни жизненоважни теми. Благодарим ѝ.

Последната година може да бъде отбелязана с това, че най-после на пазара се появиха няколко наистина добри ръководства по астрология, които бихме желали да предствим на читателя.

Последната година може да бъде отбелязана с това, че най-после на пазара се появиха няколко наистина добри ръководства по астрология, които бихме желали да предствим на читателя.

АСТРОЛОГИЧЕСКИТЕ ДОМОВЕ, Дейн Ръдиар, изд. Лира принт, 2003г., 260 стр., цена 8.50 лв.

Чрез тази книга българският читател за пръв път има възможност да се запознае с най-бележития астролог на 20 век - Дейн Ръдиар, чиято *Астрология на личността* е претърпяла седем издания и се цитира в повечето сериозни западни астрологични издания. Дейн Ръдиар е не просто астро-

лог, той е философ, проникващ дълбоко в смисъла на астрологичните символи. Книгите му са „класика в жанра“ и дават възможност за „холограмна“ интерпретация на рождената карта и за възприемане на човека наистина като микрокосмос, толкова сложен, колкото е и макрокосмоса, с който той е свързан.

Разглеждайки всеки един от дванадесетте астрологични домове, Дейн Ръдиар галеч надхвърля в интерпретацията си тривиалното им значение. Според него върховете на дванадесетте дома на хороскопа, заедно с групите 12 фактора, които класическият преглед на хороскопа включва (10 планети, два лунни възела) са 24 букви – знаци, позволяващи ни да прочетем истинското, небесното име на човека.

Като приложение към книгата съставителите са се опитали да представят Сабиянските символи, съответстващи на всеки градус от зодиакалния кръг. Като се има пред вид, че това е предмет на цяла група книги на Дейн Ръдиар, смятаме, че оръязаната интерпретация, която са направили, прави лоша услуга на читателя и не му позволява да схване пълното значение на тези символи. Покоро си струва да се издаде книгата на Ръдиар *Астрологична мандала*, която се занимава с тази тема.

Въпреки някои недомислия във вътрешния дизайн на книгата и странното оформление на корицата, бихме искали да поздравим нейното издаване.

АСТРОЛОГИЯ, КАРМА & ТРАНСФОРМАЦИЯ,

Стивън Аройо, *изд. Лира Принт*, 2003г., 440 стр., цена 13 лв.

Стивън Аройо е един от най-интересните и най-четените астролози на двадесети век. По своеобразен и уникален начин той съчетава в книгите си задълбочена духовна интерпретация на хороскопа с лек и увлекателен начин на поднасяне на астрологичната материя. Богатият опит като

консултант-психолог му позволява да вниква в дълбочините на човешката душа. Насоката, към която той води читателя си, е да интерпретира хороскопа, като задава въпроса не какво ще се случи, а защо. Стивън Аройо разглежда живота като учебен път и процес на трансформация, в който специфичните уроци за индивидуалния човешки живот могат да бъдат разгадани като съвкупност от показатели на рождения хороскоп. Умело и гъвкаво той води читателя си към разчитането на хороскопа като карта на душата на човека. Специално място в книгата е отделено на

факторите в хороскопа, показващи кармичните уроци и задачи, както и средствата за трансформация на личността. Стилът, отличаващ се с чувството за хумор на автора, и множеството примери от личната му практика правят книгите на Ст. Аройо интересни за професионалистите и достъпни за най-широк кръг читатели.

ПЪЛНО РЪКОВОДСТВО ПО АСТРОЛОГИЯ,

Снежина Гонгалова, *изд. Пигмалион*, 2003г., 412 стр., цена 12 лв.

Ръководството на Снежина Гонгалова попълва една празнота в лавицата на астрологичната литература в България. Дългогодишната практика на авторката като преподавател във висше учебно заведение си е казала гумата и пред нас е професионално направен,

прецизно подреден и пълен учебник, чиято информация може да ползва всеки, решил задълбочено да изучава астрология.

В българското пространство на астрологичната литература всъщност има много малко пълни учебници по астрология и те не са от български автори.

Какво ще намери читателят в това ръководство? Първата глава дава необходимия за всеки астролог минимум астрономични понятия и знания. Тук се е проявило умението на Снежина Гонгалова да представя по синтезиран и достъпен начин една госта комплицирана информация. Втора глава ни води стъпка по стъпка към елементите на хороскопа и начина на изработване на рождена карта. В следващите глави много синтезирано са дадени ключовите концепции за зодиакалните знаци и планети. Петата глава съдържа кратък анализ на факторите, позволяващи на астролога да прогнозира предстоящите събития. Всеки от нейните раздели: транзити, дирекции, прогресии и т.н. може да бъде обект на отделно ръководство.

Представяме ви два мултимедийни продукта.

Единият от тях е електронно издание, представящо лекциите на Учителя, гържани пред МОК.

Втората касета Триади съдържа поезията от г-р Димитър Калев. Повече информация и възможности за закупуване ще намерите на www.beinsadouno.org; filipov@mnet.bg

ПОЕЗИЯ

Ивелина
ЕЛМАЗОВА

АЗ ПРОСТО ТЪРСЯ РЕКАТА...

Намерила извора в своето сърце, тръгнах смело по пътя
незнаен.

Поня срещата с хиляди камъни,
които докосвах в бяга си...

И винаги бързах,
защото мечтаех за нея -
реката, в която ще влее своята сила и нежност.

Понякога чувах молитвата жадна на далечни от мене -
треви и цветя,
искащи мене,

но аз все търсех реката и молах за прошка,
защото времето препускаше в мене, търсейки края на
своето първо начало!

И преминах през цялата вечност на тигове бързащи все
да я стигнат,

като луната - слънцето, искаща в тиг да се слее с
зората в единството свято.

Пресичах пътища, познах любовта на каата,
страхът на тинята и болката на удавеното цвете в
мене.

Познах рая и ада на извора, искащ просто реката..
И търсех подобни на мене...

И винаги, когато вярвах, че този път това е... реката,
пресхвах до дъно, в молитва от болката тъана че
просто живея,
гонейки края. На себе си...

Веднъж, когато дръжда бе дръгъе в своето тайнство в мен
да пропуска,
ти каза своята тайна...

Тайната за изгубения път до реката единствена:
Има много реки по белия свят,

но всеки ручей знае пътя към нея - реката,
само когато не бърза в бяг да стигне до края си и чуе
всяка усмивка

на цвете и стръкче, искащо нещо от теб.

Сега аз искам на колене пред времето, страхът и
самотата си

да помоля Бога и земята, през която преминах, за
прошка,

че бързах, забравяйки себе си и душата си бедна и свята.

И чувам сърцето на камък, обичащ по своему своята
ласка...

И аз, вървейки бавно вече към нея - реката,
в която, стигайки някога...

Аз знам, ще забравя

кой съм, защо съм и всички, слели се с нея
ще бъдат едно,

с небето, Бога и вятъра!

Нагка
ДАНКОВА

РИЛСКИТЕ ПИРАМИДИ РАЗКАЗВАТ

Метафорози

Притихва планината.
Бавно гаснат
слънчевите отражения.
Застиват агъачаливо снежните полета.

На бялата пътека
се срещат ден и нощ:
Той - ореол от светлина.

Тя - в леден skut
с Вечерната звезда.

Метафорози...
Зитна тишина...

*

Свободата се изразява в избора на Доброто.

*

В цялата Вселена се води битка за Доброто - то
завадава все нови територии - то побеждава!

*

Заветът на Светаината:

Благодарност заради живота! Съвършенство заради
Любовта!

*

Всеки, който мисли за светаината, се свързва с нея и
става проводник на най-фините ѝ вибрации.

*

Стремежът към Истината носи Свобода на духа.

*

Истината и мъжката са два полюса, всеки един от
тях ни привлича към себе си. Избереш ли Истината -
избираме живота.

*

Истината е жива - тя е цената на нашата свобода
да бъдем хора - тя е цената на нашия живот.

*

Да живееш в Истината значи да проявяваш
светаината.

BIRTH

Summary of a lecture of Beinsa Duno

It was born – these are the most uplifting words in life. The birth contains the highest, the strongest, the mightiest meaning – the one that pushes the whole humanity towards perfection.

I speak of birth, not of reincarnation. You have reincarnated a million times, starting as micro-organism, growing and transforming to be born finally as man in the complete sense of this word. Reincarnation is a process, while birth is a completed cycle, part of this process.

When the Testament says “It was born today” it means that the one, who had been conceived millions of years ago, finally was born. Who was born?

Lord Christ – He was born. The word *birth* contains great meaning, which God put in the Spirit. And in the time when each of you feels that he is born – because most of you are not born yet, but only reincarnate and reincarnating one day you must learn how to be born – and the angels say for you “It was born in the David's house...”, then you will be saved and will understand the meaning of life.

Nowadays people say “He was born in Jerusalem” and go there to venerate Him, but do not have an aspiration in their souls to live like Christ, they neither understand the deep sense of His birth nor what He brought for the whole humanity: the Love of God. In every soul and in every heart Christ must be born.

Every birth is accompanied by sufferings, therefore passing through sufferings is inevitable in order to give birth to Christ in your soul. Every human being, every nation,

the whole humanity where Christ must be born, must bear these sufferings so that the Child is born and grows.

When angels proclaim: “The Savior was born today” they determine the joy which He brings for mankind: *peace* – the highest revelation of God. God is revealed as peace. And the peace is the law of harmony, of oneness of mind, of the noble character, of love, wisdom, truth, goodness, justice – this is peace. Only the one who brings peace can be born. You cannot be born until you understand these deep truths, until you achieve peace in yourselves.

A Christian who wants to become a mystic, to investigate the Divine nature, to be inaugurated as human being, must understand the meaning of the word *birth*.

In the birth process a great power of movement is hidden, it is the most powerful impulse, which could be given to people.

Birth is meant not with regards to the body, but regarding the human soul, since this Divine gem is conceived till the birth of the soul. And when we say “A human being was born” we mean besides the process of growing and fertility, also the process of knowledge and wisdom because we cannot say that somebody is born until he has gained wisdom. And reincarnation is a process of learning, of elaboration of the experience, acquired in a course of million years. When somebody finishes with his reincarnations, he is born.

The law of birth, which is the law of eternal development, requires, supposes opposites.

What is good and what is evil, this is a deep question and if you intend to understand it in 5, 10 or 100 years, you are at fault. At least 1000 years Christ must teach you in order to gain some small idea of both of them. I do not want to discourage you, but I want to tell you something about the laws ruling our life in order to liberate you from some of your illusions.

Number 1000 has three zeros, which show the three sorts of conditions or the three stages through which you need to undergo, because in 1000 years you will need to create three bodies. In the first zero you will create your physical body, when you pass through the second zero you will form your heart, and when you enter the third zero, you will form your mind. And when you come to the number One, you will be born, you will ascend and say to God: "Here we are, our Lord, now we can work for You!" This is actually *the birth*. And with the birth of Christ one great Epoch started in the world – the Epoch of manifestation of the Son of God. That is why we all must exult.

The temporary sufferings you have are the greatest blessing for you. There is nothing better than the sufferings. He also chose to leave His Magnificence and Glory and to descend on the Earth in order to suffer! There are reasons for that, this is the greatest Love revealed by God.

When we start to understand the inner side of the sufferings, we will come to the true process, which is called salvation by the Christians.

We cannot be saved if we do not understand that sufferings are blessings. The more you suffer the closer to God you are. When suffering reaches its highest point, the joy is born.

I tell you this because you live in the time of great sufferings – you have to perceive everything as mystics, not as common

unconcerned people. People are murdered, hunger and death are everywhere, parents lose their children, your sisters are raped, families – dishonored. You have to send part of your joy to the sufferers and to say them "Give us part of your sufferings!" Instead you are glad that you are not in their place. No, put yourselves in the place of the souls that suffer and help them. If not directly, you can help people spiritually. Then you will be blessed.

That Christ was born two thousands years ago has nothing to do with you, though you can sing this song in the next four thousands years, it will not help you.

You will progress only when you build your temple inside yourself and when the angels, entering your soul say: "Today the Savior was born in the David's house!" And when you give birth of Christ inside you, you have to stand for your God and say: "I will live with God. When He lives I will live, too, if He dies, I will die, too." And as Christ was resurrected after His sufferings, so you will be resurrected and will learn the law of immortality.

"When would that be?" "It could be today, but your grave-stones are too heavy. An angel has to descend in order to remove them. If even for Christ an angel was necessary to descend and to remove the stone that was covering His grave, how much more this is necessary for you!

Christ in the 33rd year of His birth went through a big change, whose end was called Resurrection. Under Resurrection I mean the fight and the victory of one Child over the death. That is why human being is born – to fight and to overcome the death. This is the meaning of the word *Birth*.

„Jitno Zrno“ 2/2001
 („Grain of Wheat“)
 An re-establishment
 of the Journal „Jitno Zrno“,
 founded by disciples and followers
 of the Master Peter Deunov,
 published from 1924 to 1944

Edited by
 Georgy Stoitshev
 Maria Kissova
 Dr. Svetla Baltova
 Tatjana Jordanova
 Jivko Stoilov

address: „Jitno Zerno“
 Sofroni Vratshanski str. 5A
 Plovdiv 4000
 Bulgaria

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
 tel.: ++359 32/235 080

ISSN 0861-427X

THE LIVING WORD	
Birth – <i>a summary of a lecture of Beinsa Duno</i>	3
THE SCHOOL	
Music – the cosmic language – <i>Georgi Stoichev</i>	5
THE SYMBOLS OF THE BIBLE	
Both women – <i>from the lectures of Beinsa Duno</i>	8
The Bulgarian mission. The meaning of the Bulgarian spirituality for the future of European culture – <i>Harrie Salman</i>	
	10
THE WORLD AROUND	
The Angels – <i>from the lectures of Beinsa Duno</i>	15
The world of the Angels – <i>Emmanuel Swedenborg</i>	19
FORUM	
The new agriculture. Links between human- and plant- kingdoms. – <i>Mitko Nenkov</i>	21
About the Art (of Life) – <i>Jivko Stoilov</i>	25
ONENESS OF LIFE	
Talks with the spirits of nature	28
Human being and nature – <i>essays of Michail Prishvin</i>	33
Paneurhythmia and the etheric body – <i>Svetla Baltova</i>	34
One beautiful meeting – <i>Andrei Griva</i>	39
The Tarot cards – <i>from the book Meditations on Tarot by Valentin Tomberg</i>	41
BOOKS REWEVED	
The Master about the Bible	47
The intelligent beings – <i>lectures of the Master</i>	47
Freedom of the Spirit – <i>lectures by the Master</i>	47
Fisiognomy – <i>extracts from the lectures of the Master</i>	47
The astrological houses – <i>Dane Rudhyar</i>	47
Astrology, karma and transformation – <i>Stefen Arroyo</i>	48
Complete guide on astrology – <i>Snejina Gongalova</i>	48
Poetry by Ivelina Elmazova and Nadka Dankova	49
Birth – <i>summary in English of the lecture by Beinsa Duno</i>	50

**МОЛИТВА ЗА БЛАГОСЛОВЕНИЕ
НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД**

*Господи, Боже на силите,
в Името на Христа,
чрез което Име Ти си благоволил да Те призоваваме,
ние, Твоите чада, идем тази сутрин и припадаме пред Твоите нозе.
Молбата ни, Господи, е да благословиш и опазиш българския народ,
святата му Верига, духовенството, управниците, министрите,
земедельците, учителите, трудещите се в благороден труд,
всички майки и бащи, които вършат баагата Ти Воля
и всички добри хора,
които работят за идването на Твоето царство на Земята.
Да простреш десницата Си над тях и да ги потилваш.
Господи, възвиси Лицето Си над тях и дарувай им мир!
Благослови тоя народ в превъзможване на всички ухищрения
на лукавия и всичките му тъмни сили.
Молим Ти се, благослови душата и духа на тоя народ,
за да Те хвалят и слави през всичките векове на бъдещето.*

Амин

Учителя

„Житното зърно
е емблема на
човешката душа.“
Учителя

сп. Житно зърно може да намерите в
Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
1113 София, ул. Генерал Щерю Атанасов 6

и следните книжарници:

София

кн. „Елриг“, ул. Стефан Караджа 7А

тел.: 986 71 26

кн. „Астея“, ул. Пиротска 3, безистен 2-ри ет.

тел.: 981 10 58

кн. „Новото битие“, ул. Хан Крум 7А

тел.: 986 77 73

Пловдив

кн. „Отец Паусий“, ул. Райко Даскалов 1

тел.: 032/622 312

Шумен

маг. „Слънце“, ул. Цар Асен I 8

тел.: 054/ 54 968

За тези, които желаят да научат повече за
учението на Петър Дънов:

www.bialobratstvo.org

www.bratstvoto.net

www.beinsadouno.org;

информация за печатни

и електронни издания:

info@bialobratstvo.org

www.beinsadouno.org.goto.bg/in_knigar.htm